

30Si200 2020 [redacted] dne 16. října 2020

Věc: Žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím

Žadatel: [redacted]

ID datové schránky pro doručení dokumentů: [redacted]

Na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon“) Vás žádáme o poskytnutí kopie následujícího rozhodnutí nadepsaného soudu:

Ze spisu vedeného u nadepsaného soudu pod sp. zn. **38 C 167/2014**

Konečné rozhodnutí ve věci sp. zn. **38 C 167/2014**, vedené nadepsaným soudem, které nabylo právní moci dne **23.05.2020**.

Prosíme o zaslání požadovaného dokumentu na uvedené ID datové schránky pro doručení dokumentů:

[redacted]

Jsme si vědomi omezení, která vyplývají z příslušných právních předpisů o ochraně osobních údajů. Nicméně vzhledem ke stávající judikatuře vztahující se na poskytování informací žádáme, aby obsah předmětných rozhodnutí nebyl anonymizován ohledně jmen soudců a právních zástupců a obchodních firem účastníků, neboť se jedná o informace, jež nám pomáhají zatřídit získaná rozhodnutí pro judikatorní potřeby. V případě, že je účastníkem řízení fyzická osoba, nepožadujeme údaje v rámci respektování zákona na ochranu osobních údajů, pouze iniciály účastníků.

Současně si dovoluujeme požádat, aby rozhodnutí bylo označeno údajem, kdy nabylo právní moci.

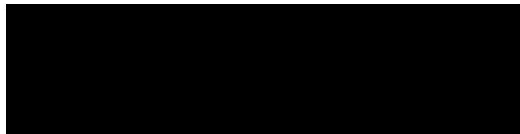
[redacted]

3051200 2020

V [REDACTED] dne 16. října 2020

Věc: Žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím

Žadatel:

ID datové schránky pro doručení dokumentů [REDACTED]

Na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon“) Vás žádáme o poskytnutí kopie následujícího rozhodnutí nadepsaného soudem:

Ze spisu vedeného u nadepsaného soudu pod sp. zn. **36 C 67/2011**

Konečné rozhodnutí ve věci sp. zn. **36 C 67/2011**, vedené nadepsaným soudem, které nabylo právní moci dne **19.05.2020**.

Prosíme o zaslání požadovaného dokumentu na uvedené ID datové schránky pro doručení dokumentů:

jkxqbcp

Jsme si vědomi omezení, která vyplývají z příslušných právních předpisů o ochraně osobních údajů. Nicméně vzhledem ke stávající judikatuře vztahující se na poskytování informací žádáme, aby obsah předmětných rozhodnutí nebyl anonymizován ohledně jmen soudců a právních zástupců a obchodních firem účastníků, neboť se jedná o informace, jež nám pomáhají zatřídit získaná rozhodnutí pro judikatorní potřeby. V případě, že je účastníkem řízení fyzická osoba, nepožadujeme údaje v rámci respektování zákona na ochranu osobních údajů, pouze iniciály účastníků.

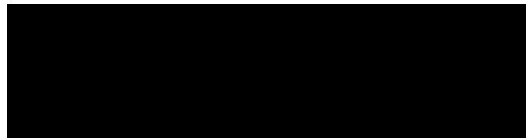
Současně si dovoluujeme požádat, aby rozhodnutí bylo označeno údajem, kdy nabylo právní moci.

305/200 2020 V [REDACTED] dne 16. října 2020

Věc: Žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím

Žadatel:

ID datové schránky pro doručení dokumentů: [REDACTED]

Na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon“) Vás žádáme o poskytnutí kopie následujícího rozhodnutí nadepsaného soudu:

Ze spisu vedeného u nadepsaného soudu pod sp. zn. **38 C 206/2014**

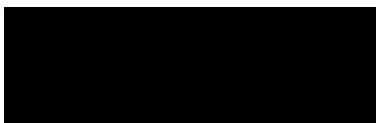
Konečné rozhodnutí ve věci sp. zn. **38 C 206/2014**, vedené nadepsaným soudem, které nabylo právní moci dne **05.05.2020**.

Prosíme o zaslání požadovaného dokumentu na uvedené ID datové schránky pro doručení dokumentů:

Jsme si vědomi omezení, která vyplývají z příslušných právních předpisů o ochraně osobních údajů. Nicméně vzhledem ke stávající judikatuře vztahující se na poskytování informací žádáme, aby obsah předmětných rozhodnutí nebyl anonymizován ohledně jmen soudců a právních zástupců a obchodních firem účastníků, neboť se jedná o informace, jež nám pomáhají zatřídit získaná rozhodnutí pro judikatorní potřeby. V případě, že je účastníkem řízení fyzická osoba, nepožadujeme údaje v rámci respektování zákona na ochranu osobních údajů, pouze iniciály účastníků.

Současně si dovoluujeme požádat, aby rozhodnutí bylo označeno údajem, kdy nabylo právní moci.

309 256 2020 V [REDACTED] dne 16. října 2020

Věc: Žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím

Žadatel:

[REDACTED]

ID datové schránky pro doručení dokumentů: [REDACTED]

Na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon“) Vás žádáme o poskytnutí kopie následujícího rozhodnutí nadepsaného soudu:

Ze spisu vedeného u nadepsaného soudu pod sp. zn. **36 C 66/2011**

Konečné rozhodnutí ve věci sp. zn. **36 C 66/2011**, vedené nadepsaným soudem, které nabylo právní moci dne **19.05.2020**.

Prosíme o zaslání požadovaného dokumentu na uvedené ID datové schránky pro doručení dokumentů:

[REDACTED]

Jsme si vědomi omezení, která vyplývají z příslušných právních předpisů o ochraně osobních údajů. Nicméně vzhledem ke stávající judikatuře vztahující se na poskytování informací žádáme, aby obsah předmětných rozhodnutí nebyl anonymizován ohledně jmen soudců a právních zástupců a obchodních firem účastníků, neboť se jedná o informace, jež nám pomáhají zatřídit získaná rozhodnutí pro judikatorní potřeby. V případě, že je účastníkem řízení fyzická osoba, nepožadujeme údaje v rámci respektování zákona na ochranu osobních údajů, pouze iniciály účastníků.

Současně si dovoluujeme požádat, aby rozhodnutí bylo označeno údajem, kdy nabylo právní moci.

[REDACTED]

Záznam o ověření elektronického podání doručeného na elektronickou podatelnu: Okresní soud v České Lípě

dle vyhlášky 259/2012 Sb.

Pořadové číslo zprávy: 46718 / 2020 Ev. číslo: 173a755b-ab95-45ca-8e92-03437d1681bb
 Druh podání: Datová zpráva z ISDS ID zprávy: 832413282
 Věc: žádost o informace

Odesílatel:

ID schránky: [redacted] Typ datové schránky: [redacted]
 Osoba: [redacted] Adresa: [redacted]

Dodáno do DS dne: 16.10.2020 17:32:04 **Odesláno do DS dne:** 16.10.2020 17:32:04
 Č.j. příjemce: Č.j. odesílatele:
 Sp.zn. příjemce: Sp.zn. odesílatele:
 Lhůta končí: K rukám: Ne
 Číslo zákona: Paragraf v zákoně: Odstavec paragrafu: Písmeno v paragrafu:

Ověření obálky:

Podpis je platný
 Podepsal: Informační systém datových schránek - produkční prostředí Vystavil: PostSignum Qualified CA 4
 Sériové číslo certifikátu: [redacted] Platnost: 21.08.2020 - 10.09.2021
 Antivirový test: Proběhl v systému ISDS Obsah podání: OK
 Elektronický podpis: Platný Časové razítko: Platné (připojeno 16.10.2020 17:32:04)
 Certifikát: Ověřeno na základě CRL z 16.10.2020 15:34:28
 Datum a čas autom. ověření: 16.10.2020 17:44:53

Počet podaných příloh:4

Číslo přílohy	Výsledek	Název příl. CRL	Identifikace podepisující osoby	Identifikace vystavitele certifikátu	T	U	K	P	R	A	C	V
1		Okresní soud v České Lípě_36C662011_2020_10_16.pdf										
	Podpis není připojen (žádný podpis).				A	N	N					
2		Okresní soud v České Lípě_36C672011_2020_10_16.pdf										
	Podpis není připojen (žádný podpis).				A	N	N					
3		Okresní soud v České Lípě_38C1672014_2020_10_16.pdf										
	Podpis není připojen (žádný podpis).				A	N	N					
4		Okresní soud v České Lípě_38C2062014_2020_10_16.pdf										
	Podpis není připojen (žádný podpis).				A	N	N					

Čas ověření příloh: 16.10.2020 17:44:53 Ověření příloh: ověřováno automaticky

Vysvětlení stavů při ověření příloh (vztaheno vždy k datu a času dodání):

Stav "?" znamená, že systém tuto operaci ještě neprovedl, ale provedena bude
 Stav "-" znamená, že systém tuto operaci neprovádí
 Stav "!" znamená, že systém tuto operaci nemůže provést
 Stav "*" znamená, že bylo ověřeno proti CRL z uvedeného data.

T	Technické parametry ¹ :	A=splňuje	N=nesplňuje
U	Uznávaný elektronický podpis / značka:	A=připojen	N=nepřipojen
K	Kvalifikované časové razítko:	A=připojeno	N=nepřipojeno
P	Uznáv. el. podpis kvalif. certifikát (platnost):	A=platný	N=neplatný
R	Kvalifikované časové razítko (platnost):	A=platné	N=neplatné
A	Akreditovaný poskytovatel certifik. služeb ² :	A=ano	N=ne
C	Kvalifikované časové razítko:	A=platné	N=neplatné
V	Vytvořeno před zneplatněním certifikátu:	A=ano	N=ne

¹ Technické parametry - velikost, formát, škodlivý kód.

² Stav "Z"(Zahraniční) = certifikát není od české certifikační autority

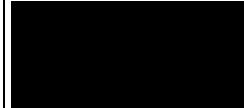
Kontrola podpisů a razítek byla provedena na základě CRL seznamů platných k datu a času ověření datové zprávy.

OKRESNÍ SOUD V ČESKÉ LÍPĚ

Děčínská 390, 470 52 Česká Lípa

tel.: 487072111, fax: 487523223, e-mail: podatelna@osoud.ci.justice.cz, IDDS: 9ddabq5

NAŠE ZNAČKA: 30 Si 200/2020
VAŠE ZNAČKA:
VYŘIZUJE: Bc. Zuzana Koppanová
DNE: 27. října 2020

ŽADATELKA:

Vážení,

k Vaší žádosti doručené Okresnímu soudu v České Lípě dne 16. 10. 2020, Vám v příloze zasílám v anonymizované podobě rozhodnutí zdejšího soudu 36 C 66/2011, 36 C 67/2011 (spojená řízení), 38 C 167/2014 a 38 C 206/2014.

příloha: 6x

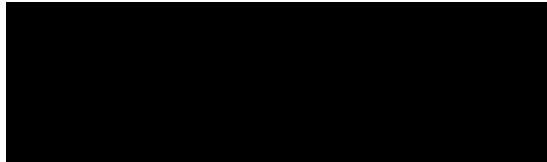
S pozdravem

Mgr. Ing. Ivana Šmakalová v. r.
místopředsedkyně soudu

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Ondřeje Plška a soudkyň JUDr. Andrey Milichovské a Mgr. Heleny Bláhové ve věci

žalobkyně:

proti
žalované:

Česká republika – Ministerstvo financí, IČ 00006947
sídlem Letenská 15, 118 10 Praha 1
na místo níž v řízení jedná
Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, Praha 2

o zaplacení 2 200 Kč, o žalobě žalobkyně na obnovu řízení, o odvolání žalobkyně proti usnesení Okresního soudu v České Lípě č. j. 38 C 206/2014-456 ze dne 10. 1. 2017 ve znění doplňujícího usnesení Okresního soudu v České Lípě č. j. 38 C 206/2014-472 ze dne 16. 3. 2018,

takto:

- I. Usnesení okresního soudu se potvrzuje.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.**

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením z 10. 1. 2017 okresní soud zamítl návrh na změnu rozsudku Okresního soudu v České Lípě z 18. 2. 2013 č.j. 8 C 99/2004-364. Toto usnesení pak doplnil doplňujícím usnesením z 16. 3. 2018 o nákladový výrok II., jímž žalobkyni uložil povinnost do tří dnů od právní moci rozhodnutí zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 300 Kč.
2. Okresní soud předchozím usnesením č.j. 38 C 206/2014-447 z 24. 5. 2016, které nabylo právní moci 15. 6. 2016, povolil obnovu řízení s tím, že odvolací soud nově formuloval závěr (v usnesení z 26. 5. 2014 č.j. 35 Co 217/2014-436), že proti rozsudku (ze dne 18. 2. 2013 č.j. 8 C 99/2014-364), kterým byla žaloba o zaplacení 2 200 Kč zamítnuta, bylo přípustné odvolání. Zkoumal proto po pravomocném povolení obnovy v obnoveném řízení okresní soud, zda rozsudek z 18. 2. 2013 je věcně správný. V rámci obnoveného řízení pak uzavřel, že původní závěr spočívající v tom, že žalovaná nebyla subjektem, který mohla žalobkyně žalovat, je správný. Jako nedůvodný proto zamítl návrh na změnu původního rozsudku. Doplněným výrokiem pak rozhodl o nákladech řízení. S ohledem na plný úspěch žalované ve věci uložil žalobkyni povinnost k náhradě hotových výdajů Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, jehož zástupce se účastnil jednání, a to ve výši 300 Kč dle předpisu.

3. Proti tomuto usnesení se odvolala žalobkyně. Namítá, že rozhodování okresního soudu o žalobě na obnovu řízení je zatíženo procesními vadami. Nepostupoval okresní soud podle zákona, pokud obnovu řízení povolil, aniž by nařídil jednání. Pokud obnovu povolil, byl povinen věc znovu projednat a přihlídnout přitom ke všemu, co vyšlo najevo v původním řízení nebo při projednání žaloby. Okresní soud ovšem pouze nařídil jednání, při němž účastníkům sdělil, že návrh na změnu rozsudku se zamítá. Nedošlo k novému projednání věci, nedošlo k žádnému dokazování a skutkovému zjišťování. Neměla možnost žalobkyně předložit argumenty a důkazy směřující ke změně původního rozsudku. Protože napadené usnesení okresního soudu odporuje právním předpisům, navrhuje žalobkyně, aby bylo zrušeno a věc vrácena k novému projednání.
4. Odvolací soud přezkoumal ke včas podanému odvolání žalobkyně napadené usnesení i jemu předcházející řízení a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné. V souladu s § 214 odst. 3 o.s.ř. vyzval odvolací soud účastníky, aby se vyjádřili k tomu, zda souhlasí s tím, že věc bude rozhodnuta bez nařízení jednání. Připojil k výzvě doložku dle § 101 odst. 4 o.s.ř. Žalobkyně ani žalovaná nesouhlas s rozhodnutím o podaném odvolání bez nařízení jednání nevyjádřily, odvolací soud proto o věci rozhodl podle uvedeného ustanovení bez nařízení jednání.
5. V dané věci okresní soud rozsudkem z 18. 2. 2013 (č.j. 8 C 99/2004-364) zamítl žalobu žalobkyně, kterou na žalované požadovala zaplacení částky 2 200 Kč z titulu náhrady škody žalobkyni vzniklé neoprávněným ukončením pracovního poměru. Odvolací řízení o odvolání žalobkyně proti tomuto rozsudku bylo usnesením okresního soudu č.j. 8 C 99/2004-404 z 3. 10. 2013 pro nezaplacení soudního poplatku zastaveno a usnesení o zastavení odvolacího řízení potvrzeno usnesením zdejšího odvolacího soudu č.j. 35 Co 217/2014-436 z 26. 5. 2014. Žalobkyně pak 24. 8. 2014 učinila jednak úkon nazvaný žaloba pro zmatečnost proti poslední uvedenému usnesení odvolacího soudu (z 26. 5. 2014) ve spojení s usnesením okresního soudu o zastavení odvolacího řízení a jeho rozsudkem ve věci, jednak úkon nazvaný odvolání proti výroku II. rozsudku z 18. 2. 2013. Okresní soud obě tato podání z 24. 8. 2014 podle jejich obsahu posoudil jako žalobu na obnovu řízení (č.l. 445 p.v. spisu). Usnesením č.j. 38 C 206/2014-447 z 24. 5. 2016 pak rozhodl, že se povoluje obnova řízení vedeného pod sp. zn. 38 C 206/2014 (dříve vedeného pod sp. zn. 8 C 99/2004). Usnesení odůvodnil tak, že jsou splněny podmínky pro povolení obnovy, neboť je zde rozhodnutí, které může přivodit pro žalobkyni příznivější rozhodnutí ve věci. Tímto rozhodnutím má na mysli usnesení odvolacího soudu z 26. 5. 2014, v němž odvolací soud na rozdíl od předchozího rozhodnutí připustil možnost odvolání proti původnímu rozsudku. Usnesení o povolení obnovy řízení okresní soud doručil žalobkyni i žalované, které si proti němu odvolání nepodaly a usnesení nabylo právní moci 15. 6. 2016.
6. Pravomocným rozhodnutím o povolení obnovy řízení podle § 235e odst. 1 o.s.ř. (první fáze rozhodování o žalobě na obnovu řízení) je soud vázán (§ 159a odst. 3 o.s.ř.). Jakmile tedy byla pravomocně povolena obnova řízení, nepřísluší již ani odvolacímu soudu v řízení po povolení obnovy posuzovat, zda k povolení obnovy byly důvody, popřípadě zda byl vůbec podán návrh na obnovu řízení. Totéž pak platí i pro účastníky, pro něž je pravomocné rozhodnutí (zde o povolení obnovy) závazné podle § 159a odst. 1 o.s.ř. Nepřípadná je proto odvolací námitka žalobkyně, že obnova řízení byla povolena bez jednání v nepřítomnosti účastníků, neboť takovou námitku mohla uplatnit jedině v odvolání proti usnesení o povolení obnovy. V řízení po povolení obnovy již z uvedených důvodů odvolací soud nemůže zkoumat případné procesní vady řízení o žalobě do povolení obnovy či správnost rozhodnutí o povolení obnovy.
7. Při jednání žalobkyně uplatnila námitku podjatosti soudce, kterou okresní soud neshledal důvodnou a v souladu s § 15b odst. 2 o.s.ř. při tomtéž jednání ve věci rozhodl. Případné rozhodování vyloučeným soudcem by bylo vadou představující bez dalšího důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobkyně odkázala ohledně námitky na již uplatněné důvody, tj. na skutečnost, že byla v dřívějším usnesení upozorněna na možnost ukládání pořádkových pokut, pokud bude opakovaně podávat blanketní odvolání. Již v usnesení odvolacího soudu č.j. 35 Co 28/2014-431 ze 7. 3. 2014 však bylo vysvětleno, že takové poučení soudu prvního stupně, byť

nesprávné, nezakládá důvod pochybovat o nepodjatosti soudce ve smyslu § 14 odst. 1 o.s.ř. Jde totiž o postup soudce v řízení, jenž nikdy důvod pro vyloučení soudce zakládat nemůže, jak výslovně plyne z ust. § 14 odst. 4 o.s.ř. Protože žádnou jinou skutečnost, která by měla svědčit poměru soudce k věci či účastníkům nebo jejich zástupcům, žalobkyně netvrdila a neplyne ani ze spisu, není zde důvod pochybovat o nepodjatosti soudce. Protože nebyl soudce okresního soudu vyloučen z projednávání věci, nemůže být jeho postup podle § 15b odst. 2 o.s.ř. procesně vadným.

8. Podle § 235h odst. 1 o.s.ř. byla-li povolena obnova řízení, soud prvního stupně, jakmile usnesení nabude právní moci, věc znovu bez dalšího návrhu projedná; přihlédne přitom ke všemu, co vyšlo najevo v původním řízení nebo při projednávání žaloby. Shledá-li soud napadené rozhodnutí věcně správným, zamítne usnesením návrh na jeho změnu. Jestliže soud napadené rozhodnutí ve věci samé změní, nové rozhodnutí nahradí původní rozhodnutí.
9. Namítá žalobkyně, že v daném případě okresní soud sice jednání ve věci nařídil, při něm však věc nepojednal a zamítl bez dalšího návrh na změnu původního rozsudku. Okresní soud při jednání konaném 10. 1. 2017 zrekapituloval dosavadní průběh řízení (před vydáním žalobou na obnovu napadeného rozsudku) a bez provádění důkazů návrh na změnu rozsudku zamítl. Žalobkyně při jednání odkázala pouze na původní žalobu včetně doplnění a obsah podaného odvolání proti rozsudku a dále žádala o poskytnutí lhůty s ohledem na rozsáhlou argumentaci proti napadenému rozhodnutí.
10. Povolení obnovy má za následek, že soud věc bez dalšího návrhu znovu projedná. Původní a obnovené řízení přitom tvoří jeden celek. Při rozhodování soud přihlédne ke všemu, co vyšlo najevo v původním řízení, dále při projednání žaloby na obnovu řízení a v obnoveném řízení.
11. Uvedené mimo jiné znamená, že soud již v původním řízení jednou provedené důkazy znovu neprovádí a ohledně zjištění z těchto důkazů učiněných v původním řízení vychází, ledaže z nově navržených a provedených důkazů vyjde potřeba zopakování původních důkazů najevo. Nepochybil proto okresní soud, pokud důkazy provedené v původním řízení znovu neprováděl a pouze při jednání shrnul průběh původního řízení, neboť správně vycházel z toho, co v původním řízení bylo zjištěno a vyšlo najevo. Pokud pak jde o nové skutečnosti, rozhodnutí či důkazy, žádné takové nebyly uplatněny ani nevyšly najevo, ať již v řízení o obnovu či v obnoveném řízení. Nebyly totiž uplatněny nové skutečnosti či důkazy, vedle nichž by správnost či úplnost původních skutkových zjištění a závěrů nemohla obstát, ani v podáních žalobkyně obsahově posouzených jako žaloba na obnovu řízení, ani v (blanketním) odvolání podaném proti původnímu rozsudku, na něž v obnoveném řízení žalobkyně poukázala, ani označeny během obnoveného řízení. „Novinkou“ zpochybňující původně zjištěný skutkový stav nemůže být ani rozhodnutí odvolacího soudu z 26. 5. 2014 č.j. 35 Co 217/2014-436, v němž (pouze v rámci odůvodnění) odvolací soud připustil, na rozdíl od svých dřívějších závěrů, že bylo proti rozsudku odvolání přípustné. Byť tedy okresní soud právě z tohoto důvodu obnovu povolil, jde jen o rozhodnutí vyjadřující se ke správnosti poučení o opravném prostředku a přípustnosti odvolání, nikoli o rozhodnutí, které by (odlišně od napadeného rozhodnutí) řešilo předběžnou otázku, jejíž zodpovězení bylo rozhodné pro výsledek původního řízení. Protože takové rozhodnutí nic nevyovídá o skutečnostech a důkazech, které byly předmětem původního řízení, není (ani ve spojení s výsledky původního řízení) způsobilé přivodit pro žalobkyni příznivější výsledek ve věci.
12. Protože původní a obnovené řízení tvoří jeden celek a v obnoveném řízení (ani v řízení o povolení obnovy) žádné nové skutečnosti, rozhodnutí či důkazy nebyly tvrzeny nebo označeny a ani jinak nevyplynuly, správně okresní soud bral v úvahu při svém rozhodování jen to, co vyšlo najevo v původním řízení, tedy z tehdejších skutkových zjištění a skutkových závěrů. Správně potom v rámci „projednání“ věci ve smyslu § 235h odst. 1 o.s.ř., při absenci nových skutečností a důkazů, pouze shrnul průběh a výsledky původního řízení, jelikož nebyl důvod původní dokazování opakovat. Pokud takto bylo původní dokazování pro objasnění věci využitelné a

dostačující, nebyl zákonný důvod poskytovat účastníkům poučení podle § 118a o.s.ř. směřující jen ve vztahu k případným nedostatkům v tvrzeních či označení důkazů. Nepochybil rovněž okresní soud, jestliže nereagoval při jednání na žádost o poskytnutí lhůty k doplnění tvrzení, pokud byla založena jen na „rozsáhlosti argumentace“, aniž by žalobkyně tvrdila jedinou konkrétní skutečnost či důkaz, které bez své viny nemohla v původním řízení použít a které by mohly pro ni přivodit příznivější rozhodnutí. Z procesního hlediska lze vytknout okresnímu soudu pouze absenci poučení podle § 119a odst. 1 o.s.ř., která však má za následek pouze to, že podle § 205a písm. e) o.s.ř. mohla žalobkyně nové skutečnosti nebo důkazy uplatnit i odvolacím řízením, což však nenastalo. Konkrétní procesní odvolací námitky žalobkyně, na základě nichž se domáhala zrušení napadeného usnesení, proto nejsou důvodné a odvolací soud neshledal v postupu soudu prvního stupně jiné vady, které by mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

13. Správně pak okresní soud, vycházející ze skutkového stavu zjištěného v původním řízení, na němž se ničeho ani v obnoveném řízení nezměnilo, uzavřel, že pokud žalobkyně v řízení uplatnila nárok plynoucí z neplatného rozvázání pracovního poměru na základě výpovědi žalobkyni dané 17. 10. 2001 Okresním úřadem v České Lípě, vykonávajícím za stát práva a povinnosti zaměstnavatele žalobkyně ve [REDAKCE] která byla následně shledána rozsudkem z 16. 10. 2002 neplatnou, není žalovaná ve sporu pasivně legitimována, neboť práva a povinnosti z pracovněprávních vztahů po zaniklých okresních úřadech dnem 1. 1. 2003 v daném případě přešla na [REDAKCE] téhož dne zřízenou, nikoli na žalované Ministerstvo financí. Protože nedošlo ke změně skutkových závěrů, je i nadále správné posouzení věci po právní stránce (zamítnutí žaloby pro nedostatek pasivní legitimace žalované, na niž nepřešla práva a povinnosti z pracovněprávního vztahu mezi žalobkyní a původním zaměstnavatelem a není tudíž právním nástupcem původního zaměstnavatele ve vztahu k uplatněnému nároku), navíc souladné s dřívějšími rozhodnutími Nejvyššího soudu (např. 21 Cdo 544/2005 či 21 Cdo 2032/2008).
14. Protože okresní soud shledal původní rozsudek č.j. 8 C 99/2004-364 z 24. 5. 2016 věcně správným a v tomto mu lze přisvědčit, postupoval správně, jestliže návrh na jeho změnu zamítl. Správně se v takovém případě nezabýval samostatně posuzováním původního nákladového výroku a jeho důvodům. Pokud totiž v obnoveném řízení soud původní rozhodnutí nenahrazuje, nýbrž návrh na jeho změnu zamítá, původní rozhodnutí zůstává novým nedotčeno, a to ve všech částech, včetně výroku o náhradě nákladů řízení, jak to výslovně plyne z druhé věty ust. § 235i odst. 1 o.s.ř. Rozhoduje v takovém případě soud jen o náhradě nákladů vzniklých v řízení o obnově a v obnoveném řízení. S ohledem na povahu obnovy jako mimořádného opravného prostředku určeného k nápravě nesprávně nebo neúplně (ve věci) zjištěného skutkového stavu je vyloučeno, aby se soud samostatně zabýval správností původního nákladového výroku.
15. Rovněž správně okresní soud rozhodl o nákladech řízení o žalobě na obnovu řízení. Zcela úspěšná byla v řízení žalovaná, která proto má podle § 142 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 235i odst. 1 o.s.ř. právo na náhradu všech v řízení účelně vynaložených nákladů. V řízení o obnově i obnoveném řízení jí vznikly náklady jen v souvislosti s účastí za ni jednajícího Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových u jednání dne 10. 1. 2017. Správně proto okresní soud uložil žalobkyni povinnost nahradit žalované náklady řízení v paušální výši 300 Kč za tento jeden úkon podle § 151 odst. 3 o.s.ř. a § 1 odst. 1, 3 písm. c), § 2 odst. 3 vyhl. č. 254/2015 Sb.
16. Odvolací soud z výše uvedených důvodů napadené usnesení včetně doplněného výroku o nákladech řízení jako věcně správné podle § 219 o.s.ř. potvrdil.
17. I v odvolacím řízení byla zcela úspěšná žalovaná, která by proto měla právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. V tom jí však žádné náklady nevznikly, neboť vyjádření se k výzvě ohledně nařízení jednání není úkonem ve věci samé. Odvolací soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** odvolání přípustné.

Dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky, podané u Okresního soudu v České Lípě do **dvou měsíců** od doručení tohoto usnesení, **je vyjma výroku o nákladech řízení přípustné**, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Dovolatel musí být až na výjimky stanovené § 241 o.s.ř. zastoupen advokátem.

Liberec dne 18. září 2018

Mgr. Ondřej Plšek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Tůmová.

USNESENÍ

Okresní soud v České Lípě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Martina Fedorko a přísedících Věry Fišerové a Mgr. Ferdinanda Maráka ve věci žalobkyně [REDAKCE]

[REDAKCE] proti žalované **Česká republika – Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, 110 00 Praha 1, zast. Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, **o zaplacení částky 2 200 Kč, o žalobě na obnovu řízení,**

t a k t o:

Návrh na změnu rozsudku Okresního soudu v České Lípě ze dne 18. 02. 2013, č.j. 8 C 99/2004-364, se zamítá.

O d ů v o d ň ě n í:

Usnesením zdejšího soudu ze dne 24. 5. 2016, č.j. 38C206/2014- 447, byla povolena obnova řízení, usnesení nabylo právní moci dne 15. 6. 2016. Soud povolil obnovu řízení zejména s ohledem na nový právní názor odvolacího soudu obsažený v usnesení ze dne 26. 5. 2014, č.j. 35Co 217/2014-436, podle něhož bylo přípustné odvolání proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. 2. 2013, č.j. 8C 99/2004-364, kterým byla žaloba o zaplacení částky 2 200 Kč zamítnuta.

Podle ust. § 235h odst. 1 byla-li povolena obnova řízení, soud prvního stupně, jakmile usnesení nabude právní moci, věc znovu bez dalšího návrhu projedná; přihlédne přitom ke všemu, co vyšlo najevo v původním řízení nebo při projednávání žaloby. Shledá-li soud napadené rozhodnutí věcně správným, zamítne usnesením návrh na jeho změnu. Jestliže soud napadené rozhodnutí ve věci samé změnil, nové rozhodnutí nahradí původní rozhodnutí.

Soud v první fázi řízení o žalobě na obnovu řízení připustil obnovu řízení, v další fázi obnoveného řízení pak zkoumal věcnou správnost rozsudku ze dne 18. 2. 2013, č.j. 8C 99/2004-364, kterým byla zamítnuta žaloba žalobkyně, neboť soud dospěl k závěru, že žalovaná není pasivně věcně legitimována. I v rámci obnoveného řízení soud dospěl k závěru, že původní rozsudek je věcně správný, žalovaná nebyla subjektem, který by žalobkyně mohla žalovat, soudu tak nezbylo, než žalobu zamítnout. Ačkoli je dnes vydané rozhodnutí pro žalobkyni negativní, otevírá jí možnost domáhat se změny původního rozsudku tím, že o důvodnosti změny tohoto rozsudku může v rámci řízení o obnově rozhodovat odvolací soud.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, prostřednictvím podepsaného soudu, a to ve dvojím vyhotovení.

V České Lípě dne 10. ledna 2017

Mgr. Martin Fedorko, v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení
Adela Pechková

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Ondřeje Plška a soudkyně JUDr. Andrey Milichovské a Mgr. Heleny Bláhové ve věci

žalobců: a) Obec Prysk, IČO 00525197
sídlem Dolní Prysk 17, 471 15 Dolní Prysk

b) [jméno] [příjmení], [datum narození]
bytem [adresa]

c) [jméno] [příjmení], [datum narození]
bytem [adresa]

všech zastoupených advokátkou JUDr. Janou Zejdovou
sídlem Železničářská 2695, 470 01 Česká Lípa

proti

žalovaným: 1. [anonymizováno] [obec] [anonymizováno], [datum narození]
bytem [adresa]

2. [jméno] [příjmení], [datum narození]
bytem [adresa]

o vyklizení nemovitostí, o zaplacení částek 2 640 Kč, 16 000 Kč, o vzájemné žalobě na určení vlastnického práva k nemovitostem, o odvolání žalobců proti rozsudku Okresního soudu v České [obec] č. j. 36 C 66/2011-328 ze dne 22. 3. 2019

takto:

I. I.) Rozsudek okresního soudu se potvrzuje.

II. II.) Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1.) Výrokem I. napadeného rozsudku okresní soud zamítl žalobu, prostřednictvím níž se žalobci domáhali po žalovaných vyklizení a předání vyklizených pozemků, a to žalobkyně a) ve vztahu k pozemku p. [číslo] o výměře [výměra], zapsaného na LV [číslo] pro [katastrální území], [územní celek], a dále žalobci b) a c) ve vztahu k pozemku p. [číslo] o výměře [výměra], zapsaného na LV [číslo] pro totéž katastrální území a obec. Výrokem II. byla dále zamítnuta žaloba, aby žalovaní zaplatili společně a nerozdílně žalobkyni a) částku 2 640 Kč a žalobcům b) a c) částku 16 000 Kč. Výrokem III. soud I. stupně určil, že oba žalovaní jsou v režimu společného jmění manželů vlastníky pozemků p. [číslo] p. [číslo] v kat. území [část obce], přičemž ve sporu neúspěšným žalobcům uložil povinnost nahradit oběma žalovaným, jsoucím oprávněnými společně a nerozdílně, náhradu nákladů řízení do tří dnů od právní moci rozsudku, a to žalobkyni a) tuto povinnost uložil ve výši 5 000 Kč a žalobcům b) a c) ve výši 5 000 Kč, jsouce zavázanými společně a nerozdílně.

2.) Všichni žalobci žalobní požadavek na vyklizení sporných pozemků p. [číslo] v k. ú. [část obce] opírají o tvrzení, že jsou vlastníky těchto pozemků, jak vyplývá z výpisu z katastru nemovitostí, kde jako vlastníci figurují. Správnost tohoto zápisu je dále podložena též rozhodnutími ve spise Katastrálního úřadu pro Liberecký kraj, Katastrální pracoviště Česká Lípa sp. zn. [anonymizováno] [číslo] [rok] [číslo]. Žalovaní svou obranu proti žalobě na vyklizení pozemků staví na tvrzení, že došlo k jejich vydržení již jejich právními předchůdci, zejména již původními přidělci pozemků p. [číslo] (sousedících se spornými pozemky), manželé [jméno] a [jméno] [příjmení], kteří sporné pozemky (tehdy začleněné do parcel p. [číslo] v témže katastrálním území) drželi v dobré víře, že jsou jejich vlastníky na základě rozhodnutí o přidělu Osidlovacího úřadu a Fondu národní obnovy v [obec] [číslo jednací] ze dne [datum rozhodnutí] a na základě Protokolu sepsaného u MNV [obec] dne [datum] ve spojení s polohopisným plánem ze dne [datum rozhodnutí], č. [spisová značka], který konstatuje celkovou výměru odevzdávaných částí pozemků p. [číslo] zapsaných v knihovni vložce [číslo] pozemkových knih pro [katastrální území], o výměře [výměra], přičemž za tyto pozemky manželé [příjmení] zaplatili u MNV [obec] 7 362 Kč. Žalovaní dále zdůrazňují, že i na základě kupní smlouvy jimi uzavřené s právními nástupci původních přidělců, tedy s [jméno] [příjmení] a [příjmení] [příjmení], ze dne [datum] užívali pozemky přiléhající ke koupenému rodinnému domu [adresa] v [část obce] v rozsahu převzatém od prodávajících v hranicích oplocení těchto pozemků v dobré víře až do roku 2009. Byli tak dle nich z jejich strany splněny všechny podmínky pro vydržení sporných pozemků do jejich vlastnictví. S ohledem na úpravu nového institutu mimořádného vydržení v § 1095 ve spojení s § 3066 nového o. z. č. 89/2012 Sb. v průběhu řízení požadovali, aby podmínky vydržení z jejich strany byly zkoumány i z hlediska této nové právní úpravy, majíce za to, že u nich podmínky pro mimořádné vydržení nastaly nejpozději k 1. 1. 2019, když z provedeného dokazování nebyl na jejich straně prokázán nepoctivý úmysl při převzetí pozemku do držby a v průběhu držby, který jediný vylučuje mimořádné vydržení, k němuž je potřebná doba poctivé držby po dobu nejméně 20 let.

3.) Okresní soud vyšel ze zjištění, že v katastru nemovitostí je ve vztahu k pozemku p. [číslo] v k. ú. [část obce] zapsán jako vlastník žalobkyně a), tedy obec Pysk, a ve vztahu k pozemku p. [číslo] v témže katastrálním území jsou jako podíloví spoluvlastníci zapsáni žalobci b) a c), tedy [jméno] a [jméno] [příjmení]. Proto shledal právní zájem žalovaných na jejich vzájemné žalobě na určení jejich vlastnického práva ke sporným nemovitostem ve smyslu § 80 o. s. ř., když tito tvrdili, že vydrželi vlastnické právo ke sporným pozemkům výkonem tohoto práva zčásti osobním, a dále rovněž se započtením doby výkonu tohoto práva jejich předchůdci v držbě po dobu trvající od 21. 11. 1950 Okresní soud vzal za prokázané, že sporné pozemky od roku 1950 v souvislosti s rozhodnutím o přidělu ze dne [datum] a protokolem sepsaným u MNV v [obec] dne [datum], výše citovanými, drželi nejprve původní přidělci [jméno] a [jméno] [příjmení] a následně jejich dědicové [jméno] [příjmení] a [příjmení] [příjmení], kdy [jméno] [příjmení] sporné pozemky držel

jako dědic v důsledku úmrtí matky [jméno] [příjmení] od roku [rok] a [příjmení] [příjmení] pak v důsledku úmrtí otce [jméno] [příjmení] v roce [rok]. Dne [datum] [jméno] [příjmení] a [příjmení] [příjmení] prodali žalovaným zděděné nemovitosti, a to konkrétně rodinný dům [adresa] se stavební parcelou pod ním a pozemky p. [číslo] jejichž součástí však sporné parcely nebyly, jak vyplývá z vývoje identifikace (srovnání parcel) a ze zápisu práv v pozemkové knize, kdy sporný pozemek p. [číslo] byl vyčleněn z pozemku p. [číslo] pozemek p. [číslo] z pozemku p. [číslo] v citovaném katastrálním území geometrickým plánem v květnu 1980. Nicméně v řízení bylo prokázáno, že v souvislosti s koupí v červenci 1980 se žalovaní uchopili držby a užívání celého komplexu pozemků v hranicích původního oplocení, tedy v rozsahu, jak tyto pozemky byly drženy a užívány již za života původních přidělců manželů [příjmení]. Tento stav trval až do roku 2009, kdy v tomto roce v dubnu 2009 manželé [jméno] a [jméno] [příjmení] jednoznačně vznesli požadavek na vydání pozemků vůči žalovaným, o čemž bylo jednáno u [anonymizováno] Obecního úřadu Pysk. S ohledem na okolnosti uchopení se držby manželů [příjmení], způsob držby z jejich strany i jejich dědici, v níž pokojně pokračovali i žalovaní, je okresní soud názoru, že žalovaní předmětné pozemky užívali, drželi v letech 1980 – 2009 v nerušené držbě, přičemž nepoctivý úmysl žalovaných je vyloučen vůči jakýmkoliv jiným osobám. Soud nemá za prokázané, že vlastnictví, respektive pokojná držba sporných pozemků žalovanými byla kvalifikovaně zpochybněna dříve, než v dubnu 2009, a to konkrétně ani v roce 1987 manželé [příjmení] jakožto formálně smluvními nabyvateli pozemku p. [číslo] v kat. území [část obce] formou jejich upozornění na nesoulad v užívání tohoto pozemku vzhledem ke stavu zápisu práv v tehdejší evidenci nemovitostí. Pokud pak jde o předchozí katastrální vlastníky tohoto pozemku, šlo o rodinu [příjmení], kdy konkrétně [jméno] [příjmení] tento pozemek odprodal manželům [jméno] a [jméno] [příjmení] kupní smlouvou uzavřenou v roce [rok], když k vyčlenění tohoto pozemku došlo již výše zmíněným geometrickým plánem porízeným v květnu 1980, jenž však byl zapsán do evidence nemovitostí pod položkou výkazů změn [číslo] až v roce 1981, tedy po uzavření kupní smlouvy žalovanými. Z uvedeného je zřejmé, že před rokem 1981 nebylo možno takto vyčleněné pozemky samostatně převést smluvně na jinou oprávněnou osobu. Pokud jde o pozemek p. [číslo] ve vztahu k němuž svědčí vlastnictví žalující obci Pysk, ten nebyl nikdy smluvně převáděn, byl zapsán již přímo do katastru nemovitostí v roce 1992 k návrhu žalující obce z října 1991 a dříve byl předmětem evidence nemovitostí pouze v rozsahu vyznačení geometrického plánu porízeného v květnu 1980, kde však u něj je jako nabyvatel uveden [jméno] [příjmení], tedy právní předchůdce žalovaných.

4.) Okresní soud dále dospěl k závěru, že lze na daný případ aplikovat institut mimořádného vydržení podle § 1095 nového o. z. účinného od 1. 1. 2014 ve spojení s jeho § 3066, neboť držba sporných pozemků právními předchůdci žalovaných i samotnými žalovanými byla plynulá, nerušená, nezpochybněná - vykonávaná v letech 1950 – 1980 přidělci a jejich dědici a posléze v letech 1980 – 2009 žalovanými. Žalovaní jsou oprávněni podle § 3066 o. z. započítat si do své poctivé držby i poctivou držbu svých předchůdců, když nepoctivý úmysl žalovaných v držbě je vyloučen. S ohledem na držbu delší 40 let jsou tedy splněny podmínky mimořádného vydržení. Pod body 16. – 20. odůvodnění napadeného rozsudku pak okresní soud navíc odkazuje na nové podstatné judikáty Nejvyššího soudu ČR, např. 22 Cdo 1646/2018 ze dne 30. 5. 2018, sp. zn. 22 Cdo 3410/2011 ze dne 22. 1. 2013, sp. zn. 22 Cdo 5261/2008 ze dne 3. 2. 2010 či sp. zn. 22 Cdo 4174/2017 ze dne 10. 10. 2017, z nichž se podává, že podmínky pro naplnění vydržení i pro období předcházející nové právní úpravě je třeba nahlížet z hlediska účelu institutu vydržení, jímž není nucené zbavení vlastnického práva původního vlastníka, nýbrž uvedení dlouhodobého faktického stavu do souladu se stavem právním. Dlouhodobá držba, zejména pokud trvá více než 50 let, nasvědčuje dobré víře držitele, protože při obvyklé péči o majetek by skutečný vlastník pozemku nepochybně přistoupil k řešení věci, pokud by sám měl již dříve za to, že držitel užívá jeho pozemek. Podobně lze nahlížet na držbu trvající nerušeně nejméně 35 let s výjimkou prokázání nepoctivého úmyslu, což není daný případ. Neuvedení sporných nemovitostí v kupní smlouvě paušálně (absolutně) neznamená, že by držitel nemohl být v dobré víře, že tyto

nemovitosti byly na něj převedeny. Dobrou víru je nezbytné hodnotit obdobně jako v případě problematiky oprávněné, respektive nyní o poctivé držby, objektivně, nikoli jen ze subjektivního hlediska. Oproti dosavadní judikatuře je ovšem třeba zdůraznit, že ve shodě s § 7 o. z. se dobrá víra dobrověrného nabyvatele předpokládá. Protože okresní soud dospěl k závěru, že byly naplněny předpoklady vydržení sporných pozemků žalovanými, vyhověl jejich vzájemné žalobě na určení, že jsou vlastníky sporných pozemků v režimu společného jmění výrokem III. napadeného rozsudku. V souvislosti s tímto závěrem a dále po odůvodnění, proč má soud prvního stupně za to, že žalobcům neschází ani aktivní věcná legitimace (bod 13. odůvodnění napadeného rozsudku) zamítl současně výrokem I. žalobu žalobců požadujících vyklizení sporných pozemků žalovanými. Logickým důsledkem výroků I. a III. napadeného rozsudku je pak též jeho výrok II. jímž byla zamítnuta žaloba, pokud se žalobci domáhali po žalovaných zaplacení peněžité částky odpovídající obvyklému nájemnému z důvodu užívání sporných pozemků žalovanými bez právního důvodu v letech 2008 – 2012. Žalovaní byli ve sporu zcela úspěšní, byly jim proto přiznány jimi požadované náklady řízení spočívající v zaplacených soudních poplatcích 2 x 5 000 Kč ve vztahu ke každému ze sporných pozemků. Žalované obci proto bylo výrokem IV. uloženo zaplatit žalovaným, oprávněným společně a nerozdílně, náhradu nákladů řízení ve výši 5 000 Kč a žalobcům [příjmení] povinnost zaplatit žalovaným taktéž částku 5 000 Kč s tím, že tito jsou povinni ji zaplatit společně a nerozdílně žalovaným, v obou případech do tří dnů od právní moci rozhodnutí.

5.) Proti rozsudku okresního soudu se v celém rozsahu odvolali všichni žalobci. Mají za to, že odvolací soud v jeho posledním usnesení ze dne 23. 2. 2017, zrušujícím a vracejícím soudu prvního stupně věc k dalšímu řízení, pokud jde o druhý rozsudek okresního soudu, jednoznačně zpochybnil dobrou víru žalovaných při podpisu kupní smlouvy z [datum], což bylo doloženo nejen znaleckým posudkem Ing. Hemzáčka, ale i další listinou, a to protokolem MNV [obec] z [datum], z nichž je dovoditelné, že žalovanými kupované parcely p. [číslo] v kat. území [část obce] nezahrnují pozemky p. [číslo] tj. že jde o jiné pozemky (z nichž později byly vyčleněny sporné pozemky p. [číslo]). Žalobci dále nesouhlasí s aplikací institutu mimořádného vydržení v § 1095 ve spojení s § 3066 nového o. z. č. 89/2012 Sb. na daný případ. Institut mimořádného vydržení byl žalovanými poprvé uplatněn při jednání soudu prvního stupně 12. 10. 2018, tedy v době, kdy takový institut vydržení nebylo možno uplatnit. Ten lze uplatňovat až s účinností po 1. 1. 2019. Navíc žalobci mají za to, že v daném konkrétním případě již nelze tento právní institut použít vůbec, neboť soudní spor započal 2 roky po zpochybnění dobré víry žalovaných, a to v roce 2011. Žalobci proto navrhlí zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci okresnímu soudu k dalšímu doplnění dokazování.

6.) Jelikož žalobci v odvolání vytýkali napadenému rozsudku toliko nesprávné právní posouzení věci soudem I.stupně, krajský soud vyzval účastníky v souladu s §214 odst.3 o.s.ř., zda souhlasí s projednáním věci bez nařízení odvolacího jednání s doložkou dle §101 odst.4 o.s.ř.. Proto krajský soud přezkoumal rozsudek okresního soudu včetně jemu předcházejícího řízení bez nařízení jednání a shledal jej věcně správným.

7.) Okresní soud učinil na základě provedených důkazů správné skutkové závěry o časovém rozpětí držby předmětných pozemků právními předchůdci žalovaných i samotnými žalovanými, které ostatně nečiní spornými ani žalující strana. Držba sporných pozemků započala původními přidělci, tedy manžely [jméno] a [jméno] [příjmení] v souvislosti s přidělem domu [adresa] se stavební parcelou [číslo] pozemkových parcel p. [číslo] v k.ú. a obci [část obce], jak je popsáno v bodě 2 tohoto odůvodnění, kdy však v přidělové listině nejsou specifikovány výměry přidělených pozemků. V řízení bylo též prokázáno, že polohopisný plán č. [spisová značka] ze dne [datum rozhodnutí], dle něž mělo dojít k oddělení části pozemků p. [číslo] jejíž držby se po zaplacení částky 7 362 Kč ujali původní přidělci na základě protokolu MNV [obec] ze dne [datum] o celkové výměře [výměra], se nedochoval. Rovněž je nájisto postaveno, že ke vkladu vlastnického práva do pozemkové knihy k částem pozemků p. [číslo] ve prospěch manželů

[příjmení] nedošlo, ačkoli do 31. 12. 1950 platil tzv. intabulační princip, spočívající v tom, že věcně právní účinky převodu vlastnického práva nastávaly až zápisem do pozemkových knih, tedy obdobně jako je tomu podle právní úpravy v občanském zákoníku č. 40/1964 Sb. ve znění novely č. 509/ 1991 Sb., převzaté i do nového o. z. č. 89/ 2012 Sb. účinného od 1. 1. 2014, kdy k nabytí vlastnického práva je třeba vkladu do katastru nemovitostí. Dne [datum] zemřela původní přídělkyně [jméno] [příjmení] a dědicem veškerého nemovitého majetku po ní se stal pozůstalý syn [jméno] [příjmení] na základě rozhodnutí Státního notářství v České Lípě sp. zn. D 400/66 ze dne 14. 3. 1967. V něm byl tento nemovitý majetek definován jako polovina rodinného domu [adresa] se stavební parcelou pod ní [číslo] o výměře [výměra], polovina role pod p. [číslo] o výměře [výměra], a zahrada pod p. [číslo] o výměře [výměra], vše zapsané ve vložce [číslo] pro citované katastrální území. Dne [datum] zemřel i původní přídělec [jméno] [příjmení], přičemž z rozhodnutí Státního notářství v České Lípě sp. zn. D 682/79, které nabylo právní moci dne 9. 6. 1980, je zřejmé, že nemovitý majetek po zůstaviteli nabyla jako dědička pozůstalá dcera [příjmení] [příjmení]. Ten byl specifikován v dědickém rozhodnutí stejným způsobem, jako tomu bylo v případě dědění [jméno] [příjmení] po [jméno] [příjmení]. V řízení bylo též doloženo, že v souvislosti s dědickým řízením po [jméno] [příjmení] vyhotovil znalec Ing. Karel Hemzáček znalecký posudek [číslo] ze dne 7. 3. 1980 za účelem ocenění děděného spoluvlastnického podílu po zůstaviteli, tedy rodinného domu [adresa] včetně pozemků a příslušenství, mezi něž znalec zahrnul mimo jiné i oplocení pozemků. V posudku znalec vyčíslil cenu stavebního pozemku pod rodinným domem o výměře [výměra], pozemku p. [číslo] o výměře [výměra] a pozemku p. [číslo] o výměře [výměra]. V části III. posudku specifikoval stav a rozsah oplocení pozemků tak, že šlo dílem o sloupky dřevěné, dílem betonové, případně ocelové s drátěným pletivem, případně s dřevěnými plotovkami s tím, že podle rozdílného stavu částí plotu odhadoval znalec oplocení na stáří v rozpětí 15 – 25 let; dále stanovil počet běžných metrů jednotlivých částí oplocení. V části V posudku též provedl ohodnocení porostů, vesměs ovocných stromů na oplocených pozemcích se nacházejících. Z obsahu katastrálního spisu Katastrálního úřadu pro Liberecký kraj, Katastrální pracoviště Česká Lípa sp. zn. [anonymizována dvě slova] [rok] [číslo] je zřejmé, že z iniciativy [jméno] [příjmení] (tehdejšího vlastníka domu [adresa] s pozemkovou parcelou p. [číslo] jenž byl [anonymizováno] vlastníků domu [adresa] s přílehlou parcelou [číslo], kteří byli bezprostředními sousedy [anonymizováno]) byl Střediskem geodzie Česká Lípa po zaměření v terénu 16. 5. 1980 vyhotoven geometrický plán ze dne 29. 5. 1980 pro „rozdělení pozemku“, v němž byl konstatován dosavadní stav (zanesený v evidenci nemovitostí, která však měla jen evidenční charakter, neměla žádný vliv na zakládání či změnu právních vztahů k pozemkům) takový, že parcela [číslo] má výměru [výměra] a parcela [číslo] má výměru [výměra], obě v režimu zahrada. Jako nový stav do evidence nemovitostí ve vztahu k těmto parcelám bylo v geometrickém plánu zaznamenáno rozdělení těchto parcel tak, že parcela p. [číslo] je rozdělena na tři parcely – [číslo] o výměře [výměra], [číslo] o výměře [výměra] a [číslo] o výměře [výměra]. Parcela [číslo] byla rozdělena na parcely p. [číslo] o výměře [výměra], [číslo] o výměře [výměra] a [číslo] o výměře [výměra]. Jako nabyvatelé, respektive vlastníci byli u těchto vyčleněných parcel uvedeni ve vztahu k nové parcele [číslo] a [číslo] iniciující [jméno] [příjmení] a ve vztahu k parcele [číslo] a [číslo] [jméno] [příjmení]. Již v druhém rozsudku, okresním soudem vydaném dne 9. 3. 2016, soud prvního stupně správně konstatoval, že změny na základě tohoto geometrického plánu byly zapisovány do evidence nemovitostí v roce 1981, tedy až poté, kdy žalovaní uzavřeli jako kupující s prodávajícími [jméno] [příjmení] a [příjmení] [příjmení] (dědici po původních přídělcích) kupní smlouvu dne [datum].

8.) Již v předchozích rozhodnutích soudů obou stupňů byl na základě listinných důkazů v soudním řízení i v přílohovém katastrálním spise konstatován závěr, že domnělým právním titulem pro vydržení předmětných pozemků p. [číslo] v k. ú. [část obce] je zmíněná kupní smlouva ze dne [datum]. Žalovaní v průběhu daného soudního řízení i v rámci řízení vyvolaného jimi návrhem na opravu chybného zápisu ve vztahu ke sporným pozemkům ze dne 10. 9. 2009 u Katastrálního úřadu pro Liberecký kraj, Katastrální pracoviště Česká Lípa, potvrdili, že při

podpisu kupní smlouvy měli k dispozici jak znalecký posudek Ing. Hemzáčka z dědického řízení po [jméno] [příjmení], tak rozhodnutí o přidělu původním přidělcům manželům [příjmení] a protokol sepsaný u MNV [obec] z [datum]. Z výše popsané časové chronologie pro věc významných skutečností současně ale vyplývá, že ke dni podpisu kupní smlouvy geometrický plán iniciovaný [jméno] [příjmení] nebyl zanesen do evidence nemovitostí, a z žádných důkazů v řízení provedených nevyplývá, že o něm měli žalovaní vědomost; navíc ve vztahu ke sporným parcelám, jichž se vydržení týká, byl ve výkazu výměr k tomuto geometrickému plánu uveden jako nabyvatel dědic po původním přidělci [jméno] [příjmení], tedy právní předchůdce osob, které s žalovanými uzavřely kupní smlouvu v [anonymizováno] [rok]. Všechny tyto skutečnosti svědčí o kontinuální pokojné držbě sporných pozemků právními předchůdci žalovaných nejpozději od konce roku 1950, kdy byl sepsán u MNV v [obec] dne [datum] protokol s původními přidělci, jakož i samotnými žalovanými na základě kupní smlouvy od července 1980. Okresní soud v bodě 13 odůvodnění napadeného rozsudku pak správně konstatoval, že nejpozději v roce 2009 došlo objektivně ke zpochybnění nerušené držby sporných pozemků žalovanými, což je podloženo především svědeckými výpověďmi [anonymizováno] [územní celek] [příjmení] a [anonymizováno] této [územní celek], kteří shodně vypověděli, že k podnětu rodiny [příjmení] (právních nástupců po rodině [příjmení], která vlastnila rodinný dům [adresa] s přílehlými pozemky v [část obce]), bylo svoláno na obecní úřad jednání, jež se uskutečnilo 6. 4. 2009 a jehož se zúčastnili jak manželé [příjmení], tak žalovaní [příjmení], kdy jeho předmětem bylo právě projednání stavu vlastnictví a užívání sporných pozemků včetně projednání možnosti jejich pronájmu či prodeje uživatelům, tedy žalovaným, kterým nespověděl zápis vlastnictví k nim v katastru nemovitostí. Ostatně tuto skutečnost nespoují ani sami žalovaní, jak vyplývá například z jejich korespondence adresované katastrálnímu úřadu, například z „Nesouhlasu s oznámením katastrálního úřadu o neprovedení opravy v údajích katastru nemovitostí“ ze dne 22. 7. 2009.

9.) Pokud jde o vývoj právní úpravy vydržení v rozhodném období (jež bylo s ohledem na povahu námitek žalovaných nutno vztáhnout i na období držby sporných pozemků právními předchůdci žalovaných nejpozději od konce roku 1950 až do narušení dobré víry žalovaných v dubnu 2009), rekapituluje odvolací soud z předchozích rozhodnutí soudů obou stupňů ve věci vydaných, že do 31. 12. 1950 platila právní úprava Obecného zákoníku občanského vyhlášeného dne 1. 6. 1811 a Obecného knihovního zákona ze dne 25. 7. 1871, dle nichž bylo třeba k nabytí práva na základě kupní smlouvy zápisu tohoto práva do pozemkové knihy s účinky konstitutivními, tj. až zápisem do pozemkové knihy došlo k převodu vlastnického práva na nabývajícího. Od 1. 1. 1951 byl institut vydržení upraven v tzv. středním občanském zákoníku č. 141/1950 Sb. v §§ 115 – 118 a 145, z nichž mimo jiné vyplývá, že věc může vydržet jen oprávněný držitel a tím je podle § 145 odst. 1 ten, kdo se zřetelem ke všem okolnostem je v dobré víře, že mu věc nebo právo náleží. Přijetím občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. byl sice institut vydržení z platné právní úpravy vypuštěn, avšak k jeho návratu do našeho právního řádu došlo novelou č. 131/1982 Sb., která v § 135a odst. 4 a § 507a odst. 3 umožnila aplikaci vydržecí doby i na období let 1964 – 1982. Po novele obč. zákoníku č. 509/1991 Sb. byl institut vydržení upraven v § 134. Podle § 132a odst. 1 obč. zák. ve znění novely č. 131/1982 Sb. byl oprávněným držitelem, tj. osobou, která může věc vydržet, ten, kdo je se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře, že mu věc patří. Obdobně institut oprávněného držitele upravoval občanský zákoník i po novele č. 509/1991 Sb., a to v § 130 odst. 1. Pokud jde o věcné právní účinky převodních smluv k nemovitostem, lze pak shrnout, že po přijetí středního občanského zákoníku č. 141/1950 Sb., tj. od 1. 1. 1951 až do účinnosti novely obč. zák. č. 40/1964 Sb. vydané pod č. 509/1991 Sb., tj. do 1. 1. 1992 nebyl vázán převod (přechod) vlastnického práva k nemovitostem na zápis do pozemkových knih či evidence nemovitostí. Od 1. 1. 1992 pak platí úprava, kdy věcné právní účinky převodních smluv k nemovitostem nastávají až zápisem do katastru nemovitostí, přičemž tento princip převzal i nový o. z. č. 89/2012 Sb., účinný od 1. 1. 2014. Ve všech citovaných právních úpravách činí vydržecí doba pro nemovitosti 10 let. Nový o. z. č. 89/2012 Sb. pak v § 1095 upravuje nově institut mimořádného vydržení, které nastává, uplyne-li

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Tůmová.

doba dvojnásobně dlouhá, než jaké by bylo jinak zapotřebí, tedy u držby nemovitostí musí jít o nepřerušenu držbu trvající 20 let. To však neplatí, pokud se držitelé prokáže nepoctivý úmysl.

10.) Okresní soud v bodě 21 odůvodnění napadeného rozsudku vztáhl na daný případ právě i úpravu institutu mimořádného vydržení podle § 1095 ve spojení s § 3066 nového o. z. č. 89/2012 Sb., když dospěl k závěru, že od 1. 1. 2019, tj. po uplynutí 5 let po účinnosti nového o. z. lze již podmínky pro mimořádné vydržení aplikovat na daný případ, jelikož bylo prokázáno, že samotní žalovaní drželi bez nepoctivého úmyslu sporné pozemky na základě kupní smlouvy od roku 1980 do roku 2009.

11.) Soud prvního stupně nesprávně aplikoval institut mimořádného vydržení podle § 1095 nového o. z., když zcela pominul skutečnost, že nejpozději v dubnu 2009, tedy ještě před účinností nového o. z. byla nepochybně z výše popsaných důvodů narušena dobrá víra žalovaných, že jim sporné pozemky patří. Za situace, kdy posuzování podmínek pro vydržení předmětných pozemků spadá do období let 1950 – 2009, je vyloučeno, aby podmínky vydržení ze strany žalovaných byly posuzovány podle právní úpravy v té době neexistující, šlo by o nepřijatelnou pravou zpětnou účinnost (k tomu srovnej například usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 823/2016 ze dne 29. 3. 2016).

12.) Za správný však krajský soud považuje závěr okresního soudu v bodě 8 odůvodnění napadeného rozsudku, že dědici po původních přidělcích, tj. [jméno] [příjmení] (dědici v důsledku úmrtí matky [jméno] [příjmení] v roce [rok]) a [příjmení] [příjmení] (dědici v důsledku úmrtí otce [jméno] [příjmení] v roce [rok]) nenabylí vlastnické právo ke sporným pozemkům jejich vydržením, když původní přidělci [jméno] a [jméno] [příjmení] drželi sporné pozemky po dobu více než 10 let před úmrtím. Nabylí tak sporné pozemky vydržením, avšak v rámci dědického řízení nebyly tyto pozemky výslovně předmětem dědění. V takovém případě nelze započítat do doby pro vydržení sporných pozemků dobu, po kterou tyto pozemky měli v držbě původní přidělci jako právní předchůdci [jméno] [příjmení] a [příjmení] [příjmení] (k tomu viz judikatura Nejvyššího soudu např. rozsudky sp. zn. 22 Cdo 1484/2011 ze dne 28. 11. 2012 či sp. zn. 22 Cdo 821/2010 ze dne 31. 8. 2011 či usnesení sp. zn. 22 Cdo 2128/2005 ze dne 5. 12. 2005). Též je správný právní závěr okresního soudu, že následně v období, kdy spoluvlastnické podíly zděděných nemovitostí vlastnili postupně [jméno] [příjmení] a [příjmení] [příjmení], nemohlo dojít k nabytí vlastnického práva ke sporným pozemkům jejich vydržením, neboť příslušná právní úprava tohoto institutu neplatila po celé období jejich držby, a to od 1. 4. 1964 do 31. 3. 1982. Jejich držbu s ohledem na citovanou judikaturu tedy nelze započítat do držby realizované samotnými žalovanými na základě kupní smlouvy z [datum], avšak okresní soud správně s ohledem na níže citovanou novější judikaturu Nejvyššího soudu při zjišťování, zda na straně samotných žalovaných šlo o nerušenou – pokojnou dlouhodobou držbu sporných pozemků, hodnotil i okolnosti držby těchto pozemků právními předchůdci žalovaných od roku 1950, neboť i tyto skutečnosti byly v daném případě z níže popsaných důvodů významné. Níže uvedená novější judikatura Nejvyššího soudu klade totiž důraz na to, že účelem institutu vydržení není nucené zbavení vlastnického práva původního vlastníka, nýbrž uvedení dlouhodobého faktického stavu do souladu se stavem právním. Dlouhodobá držba trvající desítky let nasvědčuje dobré víře držitele, protože při obvyklé péči o majetek by skutečný vlastník pozemku nepochybně přistoupil k řešení věci, pokud by sám měl již dříve za to, že držitel užívá jeho pozemek. Ostatně i na takovou dlouhodobou držbu váže nový občanský zákoník č. 89/2012 Sb. mimořádné vydržení s výjimkou prokázaného nepoctivého úmyslu. Dobrou víru je nezbytné hodnotit obdobně jako v případě problematiky oprávněné, respektive podle nového o. z. poctivé držby, objektivně, a nikoli pouze ze subjektivního hlediska (osobního přesvědčení) samotného účastníka. Oproti dosavadní judikatuře Nejvyšší soud ovšem zdůrazňuje, že ve shodě s § 7 o. z. se dobrá víra dobrověrného nabyvatele předpokládá – presumuje (k tomu srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 3425/2012 ze dne 26. 8. 2013, sp. zn. 22 Cdo 4174/2017 ze dne 10. 10. 2017, sp. zn. 22 Cdo 1646/2018 ze dne 30. 5. 2018 a 22 Cdo 3431/2016 ze dne 18. 9. 2018).

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Tůmová.

13.) Okresní soud učinil správné závěry o tom, že v řízení bylo prokázáno, že v době, kdy se žalovaní uchopili držby sporných pozemků na základě kupní smlouvy ze dne [datum], byly pozemky označené v této smlouvě spolu se spornými pozemky oploceny způsobem, že jako jeden celek byly odděleny od sousedních pozemků, přičemž držba žalovaných takto oploceného celku pozemků nebyla ničím rušena až do schůzky účastníků na obecním úřadě v dubnu 2009. Svědkové [jméno] [příjmení] ([anonymizováno] obce Prysk) a [jméno] [příjmení] ([anonymizováno] této obce), oba narození v polovině 70. let 20. století, kteří soustavně v obci žijí, shodně vypověděli, že co si pamatují, oplocení předmětných pozemků nedoznalo žádných změn. To ostatně koresponduje i s údaji ve znaleckém posudku Ing. Hemzáčka ze dne 7. 3. 1980, vyhotoveném pro účely dědického řízení po [jméno] [příjmení], tedy 4 měsíce před prodejem pozemků žalovaným, v němž znalec prezentuje ocenění oplocení okolo děděných pozemků způsobem, který nevzbuzuje žádné objektivní pochybnosti o tom, že existují nějaké nesrovnalosti mezi plochou děděných pozemků a rozsahem oplocení. Popis oplocení je znalcem navíc rozčleněn do pěti celků podle materiálu a stáří sloupků na plot použitých a podle druhu oplocení (dřevěné plotovky či drátěné pletivo) bez uvedení jednoznačných matematických výpočtů, které by mohly u kupujících vzbuzovat pochybnosti o tom, zda rozsah oplocení koresponduje s plochou kupovaných pozemků. Právě, „připlocení“ (části) sousedních pozemků je významnou skutečností při posuzování naplnění dobré víry vydržitelů, jak vyplývá z judikatury Nejvyššího soudu. Ten například v rozsudku sp. zn. 22 Cdo 2451/2011 ze dne 23. 8. 2011 konstatoval, že v běžném životě dochází často k tomu, že hranice pozemků, vymezené hranicí užívání, se neshodují s hranicemi parcel, tedy takových pozemků, které jsou evidovány v katastru nemovitostí v podobě parcel, jež mají geometrické a polohové určení a jsou zobrazeny v katastrální mapě a označeny parcelními čísly podle příslušných ustanovení katastrálního zákona. Pozemek nemusí být vždy totožný s parcelou, nýbrž může zahrnovat více parcel, popřípadě části různých parcel, nebo naopak být částí parcely jediné. K nesouladu dochází i tak, že držitel, který koupil pozemek, se omylem chopí na základě kupní smlouvy i části, případně i celého sousedního pozemku, který ve skutečnosti nekoupil, v omylu, že jde o část jeho pozemku. V tomto případě je tu domnělý (putativní) titul, o který se držba opírá, a to kupní smlouva, zakládající vlastnictví ke skutečně koupenému pozemku. K tomu, aby bylo možno držbu považovat za oprávněnou, je ještě třeba posoudit, zda omyl držitele, který vedl k uchopení držby, byl omluvitelný (poznámka odvolacího soudu: zde je třeba omluvitelnost chápat již v intencích novější judikatury, že dobré víře držitele nasvědčuje, pokud jde o dlouhodobou – několik desítek let trvající pokojnou držbu bez nepoctivého úmyslu).

14.) Okresní soud v té souvislosti správně zhodnotil i délku trvání pokojného stavu držby sporných pozemků žalovanými v rozsahu hranic oplocení od července 1980 do dubna 2009. Zpochybnění pokojného stavu držby pozemků žalovanými v rozsahu těchto hranic tvrdil ve svědeckých výpovědích [jméno] [příjmení], a dále rodiče původních žalobců [jméno] a [jméno] [příjmení] (přičemž až po svědecké výpovědi se v průběhu řízení stala [jméno] [příjmení] žalobkyní namísto původního žalobce [jméno] [příjmení]).

15.) Svědek [jméno] [příjmení] vypověděl, že jeho rodina vlastnila v [část obce] dům [adresa] a k tomu patřící pozemky (které bezprostředně nesousedí s domem a pozemky žalovaných, mezi nimi se nachází dům [adresa] s přílehlými pozemky p. [číslo]). Asi v první polovině 70. let 20. století, možná v roce 1973, rodina [příjmení] uvažovala o prodeji všech pozemků v daném místě a za tím účelem zadala geodetovi, aby zaměřil pozemky, které [anonymizováno] patřili, a aby vyhotovil geometrický plán za účelem jeho použití při prodeji všech těchto nemovitostí. Po vyhotovení geometrického plánu svědek navštívil obě sousedící rodiny, tedy [anonymizováno] jakožto majitele domu [adresa] s přílehlými pozemky i žalované [příjmení]. [příjmení] řekli, že pozemky, byť je užívají, nepotřebují, jsou ochotni je [anonymizováno] vydat. Svědek měl za to, že nějak podobně se vyjádřili také [anonymizováno]. Nicméně následně k dotazu žalovaného svědek připustil, že pokud tak činil v roce 1973 či 1974, že je možné, že se nejednalo o [anonymizováno],

ale o jiné sousedy, prostě mluvil se dvěma rodinami, které užívaly pozemky, jež měly patřit [anonymizováno]. S ohledem na to, že držby sporných pozemků se žalovaní [příjmení] ujali až na základě kupní smlouvy v červenci [rok], je jisté, že pokud [příjmení] kontaktovali v 70. letech sousedy, nebyli to žalovaní. Nemohlo tudíž dojít k narušení dobré víry žalovaných při držbě sporných pozemků. Ostatně i obsah výpovědi svědka [jméno] [příjmení] podporuje zjištění okresního soudu, že k narušení dobré víry žalovaných, že jsou vlastníky vydržovaných pozemků, nedošlo v 70. či 80. letech, nýbrž až při jednání u [anonymizováno] obce v dubnu 2009. Tento svědek totiž uvedl, že geometrický plán si nechal vyhotovit nikoliv svědek [jméno] [příjmení], nýbrž jeho otce [jméno] [příjmení], a to v roce 1980 (což koresponduje s údaji na předmětném geometrickém plánu), přičemž geometrický plán v době koupě domu čp.90 s přilehlými pozemky žalovaným nebyl v té době znám, a navíc v tomto plánu bylo potvrzeno vlastnictví vyčleněných sporných pozemků tehdejšímu evidovanému vlastníku panu [jméno] [příjmení]. Tedy lze uzavřít, že bylo prokázáno, že pan [příjmení] netvrdil v té době ani vůči panu [příjmení], že mu patří pozemky vyčleněné právě v roce 1980.

16.) Ve vztahu ke svědeckým výpovědím [jméno] a [jméno] [příjmení] okresní soud učinil závěr, že z nich nemá za prokázané zpochybnění vlastnictví (míněno dobré víry nezbytné pro vydržení) žalovaných ke sporným pozemkům na základě upozornění [anonymizováno] na nesoulad užívání pozemků vzhledem ke stavu zápisu práv v tehdejší evidenci nemovitostí. S tímto závěrem se ztotožňuje též odvolací soud. [příjmení] došlo k narušení dobré víry žalovaných, muselo by jít o takovou vážnou ingerenci, která by byla objektivně způsobitelná vyvolat u žalovaných pochybnosti o oprávněnosti jejich držby ve vztahu ke sporným pozemkům. Tuto vážnou ingerenci je nutno zvažovat v kontextu konkrétních okolností koupě daných nemovitostí žalovanými. V té souvislosti je nutno vzít v potaz, jak již bylo výše řečeno, že v řízení bylo prokázáno, že žalovaní kupovali předmětné nemovitosti – dům s pozemky již oplocené jako jeden funkční celek. Měli k dispozici též znalecký posudek Ing. Hemzáčka vypracovaný v březnu 1980 krátce před koupí pro účely dědického řízení po původním přídělci [jméno] [příjmení], který nevzbuzoval pochybnosti o rozsahu vlastnictví dědičky [příjmení] [příjmení] či jejich právních předchůdců. Absenci pochybností shora popsáním způsobem potvrdili i svědci [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]. Oba svědci [jméno] a [jméno] [příjmení] tvrdili, že v době, kdy koupili dům [adresa] spolu s pozemky, tj. v roce 1987, pouze ústně žalované opakovaně informovali, že jim patří pozemek p. [číslo]. Toto, „prosté“ ústní oznámení není objektivně způsobitelné vyvrátit podklady, z nichž žalovaní dovozovali své přesvědčení, že jsou vlastníky pozemků v rozsahu oplocení, tedy jejich dobrou víru v oprávněnou držbu sporného pozemku p. [číslo] bez podpory – přistoupení dalších objektivně významných skutečností, jež by mohly vyvolat pochybnosti o do té doby objektivně pokojné držbě žalovaných, která je prokázána shora uvedenými skutečnostmi při koupě nemovitostí v hranicích již provedeného oplocení. Navíc pochybnosti o věrohodnosti obsahu výpovědi svědků [příjmení] o existenci těchto tzv. ústních sdělení žalovaným vzbuzuje i to, že svědkyně [jméno] [příjmení] (nyní žalobkyně) nebyla schopna označit – identifikovat alespoň příjmením manžela své kamarádky (jejíž jméno a příjmení rovněž neuvedla), který měl být u předmětného oznámení jejího manžela vůči žalovaným. Krajský soud proto učinil závěr podporující názor okresního soudu, že i kdyby došlo ze strany manželů [příjmení] k pouhému ústnímu sdělení, že pozemek p. [číslo] je jejich, nikoli žalovaných, nejde bez podpory jiných, pro narušení dobré víry žalovaných významných skutečností o objektivně způsobitelnou ingerenci k narušení dobré víry žalovaných, že jim sporný pozemek p. [číslo] patří.

17.) Pokud jde o další sporný pozemek p. [číslo] kde v katastru nemovitostí je jako vlastník uvedena obec Pysk, žalující obec ani netvrdila, že by až do doby jednání s žalovanými na obecním úřadu v dubnu 2009 žalované k této otázce kdy vůbec kontaktovala. V tomto směru se pak patří odkázat na závěr Nejvyššího soudu v jeho rozsudku sp. zn. 22 Cdo 3425/2012 ze dne 26. 8. 2013, že při obvyklé péči o majetek by skutečný vlastník pozemku nepochybně přistoupl

k řešení věci, pokud by sám měl za to, že držitel užívá jeho pozemek. Tento závěr se promítá i v dalších výše citovaných rozhodnutích Nejvyššího soudu přijatých například v roce 2017 a 2018.

18.) Žalobci v odvolání setrvávají na názoru, že narušení dobré víry žalovaných dokládá samotný poměr rozloh sporných pozemků, jsoucích v držení žalovaných (v součtu [výměra]) a skutečně nabytých pozemků žalovanými do vlastnictví na základě kupní smlouvy z roku 1980 ([výměra]). Z ustálené judikatury Nejvyššího soudu (např. rozsudek sp. zn. 22 Cdo 496/2004 ze dne 3. 6. 2004, usnesení sp. zn. 22 Cdo 2035/2012 z 10. 9. 2013 či již zmíněný rozsudek sp. zn. 22 Cdo 2451/2011 z 23. 8. 2011) vyvěrá postoj Nejvyššího soudu, že nelze stanovit jednoznačné hledisko pro posouzení, jaký poměr ploch koupeného a skutečně držného pozemku vylučuje dobrou víru nabyvatele o tom, že drží jen koupený pozemek; každý případ je třeba posoudit individuálně. Oprávněnou držbu nelze vyloučit ani v případě, že výměra držného pozemku dosahuje až 50 % výměry pozemku koupeného, výjimečně i více, například půjde-li o pozemek nepravidelného tvaru, v nepřehledném terénu nebo držitel byl do omylu uveden znalcem. Významná je i další zvláštnost některých případů, jako například, že sporný pozemek byl od nepaměti přilpocen k pozemku již právními předchůdci vydržitelů a byl jimi užíván jako součást jejich pozemku, přiléhajícího k jejich domu, kdy na tento pozemek není samostatný přístup ze sousedních usedlostí. To je i daný případ, neboť v řízení bylo prokázáno, že žalovaní kupovali pozemky již oplocené tak, že sporné pozemky se skutečně kupovanými pozemky tvořily jeden propojený funkční celek nepřístupný ze sousedních parcel právě díky tomuto oplocení. V takovém případě je třeba vzít v potaz i to, že plot mezi pozemky je pak podle obecné zkušenosti vnímán kupujícími i jako řádná hranice kupovaných pozemků (viz rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 4822/2014 ze dne 27. 5. 2015). Pokud žalobci v odvolání zmiňují jako důkaz zpochybňující v tomto směru dobrou víru žalovaných znalecký posudek Ing. Hemzáčka, nelze s ním souhlasit. Jak již bylo výše zmíněno, údaje ve znaleckém posudku jsou konstruovány znalcem tak, že nevzbuzují pochybnosti o tom, že znalcem oceňované oplocení ohraničuje nejen děděné parcely p. [číslo] (následně převedené kupní smlouvou na žalované), ale i jiné parcely, než ty, které byly předmětem dědění po [jméno] [příjmení]. Narušení dobré víry žalovaných nelze stavět ani na tom, že si měli přeměřit, zda délka oceňovaného oplocení (ne) koresponduje s obvodem skutečně kupovaných parcel (k tomu srovnej judikaturu Nejvyššího soudu například rozsudek sp. zn. 22 Cdo 2451/2011 ze dne 23. 8. 2011).

19.) V předchozím zrušovacím usnesení krajského soudu č. j. 35 Co 312/2016-219 ze dne 23. 2. 2017 (jímž byl zrušen druhý rozsudek soudu prvního stupně ve věci vydaný pod č. j. 36 C 66/2011-178 ze dne 9. 3. 2016) bylo sice poukázáno na skutečnost, že dobrou víru žalovaných mohlo narušit to, že dle jejich vlastních tvrzení měli při podpisu kupní smlouvy v roce 1980 k dispozici nejen znalecký posudek Ing. Hemzáčka, ale i rozhodnutí o přidělu pozemků p. [číslo] původním přidělcům [jméno] a [jméno] [příjmení] v roce 1949, jakož i protokol sepsaný na MNV v [obec] [datum], dle něž přidělci zaplatili částku 7 362 Kč za „přidělení“ jim částí z pozemků p. [číslo] což mohlo svědčit o jejich vědomosti, že sporné pozemky nejsou součástí jimi kupovaných pozemků. Na druhé straně však nelze přehlédnout, že do řízení nebylo doloženo, že by žalovaní měli vědomost o prostorovém uspořádání jimi kupovaných parcel ve vztahu k parcelám p. [číslo] (z nichž byly vyděleny mimo jiné i sporné parcely geometrickým plánem v roce 1980), tj. nebylo doloženo, že by žalovaní měli vědomost o tom, že části původních parcel p. [číslo] za něž původní přidělci zaplatili částku 7 362 Kč, měli bezprostředně sousedit s jim přidělenými parcelami p. [číslo] k nimž v roce 1980 nabyli vlastnické právo žalovaní. Žalovaní tedy mohli vycházet i z varianty, že pozemky p. [číslo] leží v jiné lokalitě, než jsou pozemky p. [číslo] uvedené v kupní smlouvě z roku 1980, tj. že pozemky v protokolu z [datum] nesouvisí s pozemky v kupní smlouvě. Za takové situace pak nabývá rozhodujícího významu právě a především dlouhodobá pokojná držba žalovaných po dobu téměř 29 let všech pozemků v rámci oplocením vymezeného funkčního celku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Tůmová.

20.) Z výše řečeného je proto krajský soud ve shodě s okresním soudem, že ze strany žalovaných došlo k vydržení sporných pozemků z důvodu dlouhodobé téměř 29 let trvající nerušené držby a z tohoto důvodu je napadený rozsudek zamítající žalobu všech žalobců na vyklizení sporných pozemků žalovanými (výrok I) a současně na základě vzájemného návrhu žalovaných určující, že žalovaní jsou v režimu společného jmění manželů vlastníky sporných pozemků (výrok III) věcně správný. Tím, že bylo určeno, že žalovaní jsou vlastníky sporných pozemků, je věcně správným též výrok II napadeného rozsudku, jímž byl zamítnut žalobní požadavek žalobců na zaplacení jim nájemného žalovanými za užívání těchto pozemků v letech 2008 – 2010, když tento požadavek žalobců byl odvislý od rozhodnutí, že žalovaní nejsou z titulu vydržení vlastníky sporných pozemků. Rovněž výroky IV a V napadeného rozsudku ukládající žalobcům povinnost k náhradě nákladů řízení žalovaným za jimi zaplacené soudní poplatky z žaloby, jsou podle §142 odst.1 o.s.ř. věcně správné, když žalovaní měli plný úspěch ve věci, přičemž soud I stupně v nákladových výrocích správně určil též poměr povinnosti k náhradě každé z žalujících stran. Rozsudek okresního soudu byl proto ve všech výrocích podle § 219 o.s.ř. potvrzen.

21.) V odvolacím řízení byli zcela úspěšní žalovaní, měli by tudíž právo na náhradu nákladů odvolacího řízení podle § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o.s.ř. Protože jim však žádné nevznikly, bylo výrokem II shora rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto odvolacího řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné. Lze však proti němu podat, vyjma výroku o nákladech řízení, do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím advokáta u Okresního soudu v České Lípě, avšak pouze tehdy, dospěje-li dovolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o.s.ř.).

Ústí nad Labem 5. března 2020

Mgr. Ondřej Plšek v.r.
předseda senátu

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 12.05.2020. Připojení doložky provedla Veronika Vindušková dne 21.10.2020.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Tůmová.

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v České Lípě rozhodl samosoudkyní Mgr. Alenou Turaiovou ve věci

žalobců:

a) Obec Prysk, IČO 00525197,
sídlem Dolní Prysk 17, 471 15 Dolní Prysk,

b) [jméno] [příjmení], [datum narození],
bytem [adresa],

c) [jméno] [příjmení], [datum narození],
bytem [adresa],

všech zastoupených advokátkou JUDr. Janou Zejdovou,
sídlem Železničářská 2695, 470 01 Česká Lípa,

proti

žalovaným:

1. [anonymizováno] [obec] [anonymizováno], [datum narození],
bytem [adresa],

2. [jméno] [příjmení], [datum narození],
bytem [adresa],

**o vyklizení nemovitostí, o zaplacení částek 2 640 Kč, 16 000 Kč, o vzájemné žalobě na
určení vlastnického práva k nemovitostem**

takto:

- I. I.) Žaloba, aby 1. a 2. žalovaným byla uložena povinnost vyklidit a vyklizený předat žalobci
a) pozemek p. [číslo] zahrada o výměře [anonymizováno] m² v k. ú. [část obce], zapsaný na
listu vlastnictví [číslo] pro k. ú. [část obce], [územní celek], žalobcům b) a c) pozemek p.
[číslo] zahrada o výměře [anonymizováno] m² v k. ú. [část obce], zapsaný na listu vlastnictví
[číslo] pro k. ú. [část obce], [územní celek], vše zapsáno v katastru nemovitostí u
Katastrálního úřadu pro Liberecký kraj, Katastrální pracoviště Česká Lípa, se zamítá.

- II. II.) Žaloba, aby 1. a 2. žalovaní byli zavázáni zaplatit společně a nerozdílně žalobci a) částku 2 640 Kč, žalobcům b) a c) částku 16 000 Kč, se zamítá.
- III. III.) Určuje se, že žalovaní 1. a 2. jsou v režimu společného jmění manželů vlastníky pozemku p. [číslo] zahrada v k. ú. [část obce], zapsaného na listu vlastnictví [číslo] pro k. ú. [část obce], [územní celek], pozemku p. [číslo] zahrada v k. ú. [část obce], zapsaného na listu vlastnictví [číslo] pro k. ú. [část obce], [územní celek], vše zapsáno v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Liberecký kraj, Katastrální pracoviště Česká Lípa.
- IV. IV.) Žalobce a) je povinen nahradit žalovaným 1. a 2., oprávněným takto společně a nerozdílně, náklady řízení ve výši 5 000 Kč, do 3 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.
- V. V.) Žalobci b) a c) jsou povinni společně a nerozdílně nahradit žalovaným 1. a 2., oprávněným takto společně a nerozdílně, náklady řízení ve výši 5 000 Kč, do 3 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1.) Rozsudkem č. j. 36 C 66/2011-178 ze dne 9. 3. 2016 okresní soud rozhodl v této věci opakovaně meritorně, k odvolání žalobců a), b), c) byl tento rozsudek zrušen usnesením odvolacího soudu č. j. 35 Co 312/2016-2019 ze dne 23. 2. 2017 a věc vrácena okresnímu soudu k dalšímu řízení. Odvolací soud dospěl k závěru, že žalovaní nemohli být v dobré víře, že jim sporné pozemky patří, konkrétně v důsledku okolnosti, že při podpisu kupní smlouvy ze dne [datum] měli k dispozici rovněž rozhodnutí o přidělu ze dne [datum] a protokol sepsaný v MNV v [obec] ze dne [datum], vzhledem k nimž mohli objektivně seznat, že v jimi uzavírané kupní smlouvě výslovně uvedené kupované pozemky nezahrnují parcely p. [číslo] p. [číslo] přejaté a pak užívané původními přidělci na základě protokolu MNV v [obec] z [datum] Odvolací soud uzavřel, že okresní soud učinil nesprávný právní závěr v tom, že žalovaní prokázali objektivní dobrou víru nutnou pro vydržení sporných pozemků, a pro další postup uložil okresnímu soudu zabývat se tím, zda žalobci mají aktivní věcnou legitimaci pro své požadavky v této věci, tedy zda jsou vlastníky či oprávněnými držiteli sporných pozemků.

2.) Okresní soud se zřetelem na právní hodnocení věci plynoucí z uvedeného rozhodnutí odvolacího soudu, závazně pro okresní soud podle § 226 odst. 2 o. s. ř. (zákon č. 99/1963 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen o. s. ř.), ve spojení s dosavadními výsledky dokazování konstatoval v dalším průběhu řízení ve smyslu § 118a odst. 2 o. s. ř., že sporné pozemky vydrželi do svého vlastnictví přidělci [jméno] a [jméno] [příjmení], jak je podrobně vysvětleno v předchozím rozsudku okresního soudu č. j. 36 C 66/2011-178 ze dne 9. 3. 2016 na straně 19 a dále, kdy tuto skutkovou a právní okolnost nehodnotil odlišně ve svém posledním rozhodnutí ani odvolací soud, dále okresní soud také konstatoval, že od roku 1950 až dosud žalobci ani jejich právní předchůdci konkrétně v tomto rozhodném období nikdy (ani přechodně) sporné pozemky nedrželi, nýbrž drželi je od roku 1980 až dosud žalovaní a předtím od roku 1950 přidělci [příjmení] či po nich jejich dědicové, děti [jméno] [příjmení] a [příjmení] [příjmení]. Vlastnické právo ke sporným pozemkům přešlo na přidělce [jméno] a [jméno] [příjmení] vydržením (podle zákona č. 141/1950 Sb.), dále pozemky nebyly platně smluvně převedeny na jiné osoby. Z výpisu z centrální evidence obyvatel soud zjistil, že z dědiců po původních přidělcích je naživu [příjmení] [příjmení], [datum narození], bytem [adresa], okres [okres], když druhý z dědiců, [jméno] [příjmení], [datum narození], zemřel dne [datum]. K posledně uvedeným skutečnostem okresní soud konstatoval, že lze mít předběžně za to, že v rámci dědění po přidělcích [anonymizováno] nedošlo k odúmrti, tedy ke stavu, kdy by vlastnické právo k předmětu dědění přešlo na stát. Podle § 118a odst. 1 – 3 o. s. ř. soud žalobce a), a to pouze tohoto žalobce jakožto možného právního nástupce státu z hlediska eventuální odúmrti v dědění po původních přidělcích, vyzval k doplnění tvrzení či důkazů k okolnosti, že stát nabyl vlastnictví ke spornému pozemku p. [číslo] v k. ú.

Shodu s prvopisem potvrzuje Alla Therová.

[část obce] jmenovitě odúmrť podle § 462 obč. zák. účinného v době úmrť některého z přídělců (zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, dále jen obč. zák.).

3.) Následně v řízení žalovaní 1. a 2. uplatnili ve vztahu ke sporným pozemkům vlastnické právo vzniklé jim mimořádným vydržením podle § 1095 o. z. (zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, dále jen o. z.) a souvisejících ustanovení o. z., se započtením vydržecí doby poctivé držby jejich právních předchůdců v držbě pozemků, a uplatnili jej takto jednak v době před účinností příslušné právní úpravy ve vztahu k nemovitým věcem podle § 3066 o. z., jednak opakovaně za účinnosti této úpravy v celém jejím rozsahu (po 1. 1. 2019).

4.) Vzhledem k nové argumentaci žalovaných o mimořádném vydržení jejich vlastnického práva ke sporným pozemkům podle § 1095 o. z. ve spojení s § 3066 o. z. vyzval soud žalobce, aby ve smyslu § 118a odst. 1 – 3 o. s. ř. doplnili svá tvrzení ve věci, zda a v jakém obsahu namítají nepoctivý úmysl žalovaných při nabytí daných nemovitostí do jejich držby a následně při jejich držbě, aby k tomu označili důkazy s tím, že v tomto rozsahu na žalobce přechází důkazní břemeno ohledně sporného nároku na určení vlastnického práva k pozemkům (okolnost držby obou pozemků žalovanými od roku 1980, resp. jejich předchůdci v držbě od roku 1950 do roku 1980 se zřetelem na předpoklady mimořádného vydržení stanovené § 1095 o. z. zde byla - je zřejmá).

5.) Žalobci namítali předně, že žalovanými uplatněný institut mimořádného vydržení lze aplikovat v soudních řízeních zahájených až počínaje 1. 1. 2019, což není tento případ. Ohledně prokázání nepoctivého úmyslu žalovaných při nabytí pozemků do držby odkázali žalobci na již provedené důkazy listinné, a to kupní smlouvu ze dne [datum] a protokol sepsaný na MNV v [obec] ze dne [datum], nenavrhli, leč jen zmínili, výslech dědičky po přídělcích [příjmení] [příjmení], a to s ohledem na její vysoký věk, či výslech jiných osob ve vztahu k dědicům po přídělcích. Nepoctivý úmysl žalovaných plyne podle mínění žalobců z okolnosti, že 1. žalovaný je s ohledem na své [anonymizováno] vzdělání [anonymizováno] směru osobou způsobilou rozpoznat hrubý nesoulad ve výměře pozemků kupovaných žalovanými smlouvou z [datum] oproti reálné rozloze pozemků v terénu, které žalovaní při koupi od prodávajících fakticky přežali do držby, kdy si žalovaní takto museli být vědomi, že pozemky přebírají ve větším rozsahu, než odpovídá předmětu koupě podle smlouvy, a že takto tehdy měli poškodit stát, ve vztahu k němuž bylo možné předpokládat skutečné vlastnictví dotyčných pozemků.

6.) Okresní soud v rámci odůvodnění tohoto nynějšího rozhodnutí odkazuje přiměřeně na svůj předchozí rozsudek v této věci č. j. 36 C 66/2011-178 ze dne 9. 3. 2016, str. 19, v tomto obsahu: sporné pozemky v k. ú. [část obce] byly vyčleněny, a to pozemek p. [číslo] z pozemku p. [číslo] pozemek p. [číslo] z pozemku p. [číslo] oba nově samostatné pozemky byly zapsány do evidence nemovitostí pod položkou výkazu změn [číslo] v roce 1981, do té doby bylo pojmově vyloučeno smluvně tyto vyčleněné pozemky samostatně převést oprávněnou osobou na jinou osobu. Jako součásti původních pozemků p. [číslo] p. [číslo] nebyly sporné pozemky nabyty s účinností převodu nastalou zápisem práv do pozemkové knihy či do katastru nemovitostí ani žalovanými, ani jejich právními předchůdci v držbě a užívání, [jméno] [příjmení], [příjmení] [příjmení] či před nimi [jméno] a [jméno] [příjmení]. Pozemek p. [číslo] byl, resp. měl být poprvé, jako již samostatně evidovaný, smluvně převeden při prodeji celku nemovitostí prodávajícím [příjmení] [příjmení] na kupující manžely [jméno] a [jméno] [příjmení] kupní smlouvou uzavřenou v roce 1983. Pozemek p. [číslo] nebyl nikdy smluvně převáděn, byl zapsán již přímo do katastru nemovitostí v roce 1992, k návrhu žalobce a) ze října 1991, dříve byl předmětem evidence nemovitostí pouze v rozsahu vyznačení geometrickým plánem pořízeným v květnu 1980.

7.) Okresní soud má (nadále) za to, což nehodnotil jinak ani odvolací soud ve svých rozhodnutích v této věci, že zde sporné pozemky nabyli do vlastnictví [jméno] a [jméno] [příjmení], přídělci, vydržením podle §§ 115, 116, 145 zákona č. 141/1950 Sb., tj. výkonem jejich oprávněné (poctivé) držby po dobu deseti let, kdy titulem k této držbě přídělci byly protokoly ze

Shodu s prvopisem potvrzuje Alla Therová.

dne [datum] sepsaný na MNV v [obec] ve spojení s náčrtem zákresu pozemků do katastrální mapy ve stavu z roku 1950 jakožto dokladem uloženým v katastrálním operátu, podle nichž přídělci přejali do užívání části pozemků č. parc. [číslo], [číslo] tehdy zapsaných v knihovních vložkách [číslo] pozemkové knihy pro k. ú. [část obce] o výměře celkem [výměra] za přejímací cenu 7 362 Kč zaplacenou způsobem uvedeným v dotyčném přejímacím protokolu. Výkonem oprávněné držby na základě uvedeného titulu (koupě od státu v rámci přidělového řízení) po dobu deseti let, kdy příslušná vydržecí doba počala přidělcům běžet dnem 1. 1. 1951, přešlo na ně vlastnické právo ke sporným pozemkům ke dni 1. 1. 1961 (zde okresní soud opět odkazuje na svůj předchozí rozsudek č. j. 36 C 66/2011-93 ze dne 19. 4. 2013, str. 7 – 8, a to v popisu a hodnocení souvislostí případu vzhledem k proměně právní úpravy vlastnického práva k nemovitostem, kdy zákon č. 141/1950 Sb. již nestanovil konstitutivnost zápisů práv k nemovitostem do pozemkové knihy, nýbrž tato práva vznikala, měnila se či zanikala již samotným uzavřením písemné smlouvy stranami či jiným písemným aktem, a kdy touto okolností - charakterem právní úpravy platné od 1. 1. 1951 - je na místě zdůvodnit posuzovaný případ, při němž části pozemků vyčleněné vytyčovací náčrtem z roku 1950 a přikoupené podle protokolu z [datum] přídělci k jejich dříve přidělem nabytým a do pozemkové knihy zapsaným nemovitostem již nebyly jako jejich vlastnictví do pozemkové knihy zapsány, jakož nebyly pro ten účel ani geodeticky zaměřeny či označeny vlastním parcelním číslem, vše s ohledem na změnu na toto se vztahující právní úpravy platné od 1. 1. 1951. Následně vlastnictví nabyvatelů daných pozemků z uvedeného přidělového řízení nebylo zpochybněno nijak až do doby předmětného sporu.

8.) Žalovaní 1. a 2. se chopili držby sporných pozemků, jakož současně i nemovitostí nabytých podle kupní smlouvy ze dne [datum], v rámci jednoho celku ve stejném rozsahu a hranicích, jak tyto nemovitosti drželi jejich předchůdci v držbě počínaje manžely [jméno] a [jméno] [příjmení], kteří je drželi podle protokolu z [datum] (nejméně od uvedeného dne, jak lze dovodit z obsahu tohoto protokolu) dále. Dále okresní soud odkazuje opět na svůj rozsudek v této věci č. j. 36 C 66/2011-178 ze dne 9. 3. 2016, a to str. 22 – 23 v tomto obsahu: pokud okresní soud uzavřel, že ke sporným pozemkům, resp. v dané době k částem pozemků p. [číslo] p. [číslo] v k. ú. [část obce] nabyli manželé [příjmení] vlastnické právo vydržením a k tomuto nabytí vlastnictví došlo uplynutím vydržecí doby k 1. 1. 1961, staly se sporné pozemky, resp. všechny nemovitosti ve vlastnictví těchto manželů, později v důsledku úmrtí [jméno] [příjmení] v roce [rok] a následně [jméno] [příjmení] v roce [rok] předmětem dědictví pro pozůstalé příbuzné, tehdy podle právní úpravy dané zákonem č. 40/1964 Sb., ve znění pozdějších předpisů, účinným od 1. 4. 1961 (o. z.). Odvolací soud ve svém rozhodnutí v této věci uvedl, že samotné nabytí vlastnického práva vydržením předchůdcem účastníka řízení nezakládá bez dalšího závěr o vlastnickém právu takového účastníka – právního nástupce. Sporné pozemky byly zaměřeny, označeny samostatným parcelním číslem a stanovena jejich výměra a poloha v terénu tak, že dokumentace vedená jmenovitě k nim se stala součástí souboru údajů o nemovitostech pro úřední účely až v roce 1981. Proto ani dříve vydaná rozhodnutí Státního notářství v České Lípě, pokud jimi bylo rozhodováno o dědictví po zemřelé [jméno] [příjmení], zahrnujícím polovinu nemovitostí v k. ú. [část obce], kteroužto polovinu z titulu dědictví nabyl pozůstalý syn [jméno] [příjmení], bytem [adresa]. ú. [část obce], kteroužto druhou polovinu z titulu dědictví nabyla pozůstalá [příjmení] [příjmení], nemohla z podstaty věci uvádět označení sporných pozemků jako předmětu nabývání vlastnictví jednotlivými dědici. Rozhodnutí státního notářství o nabytí vlastnictví k nemovitostem v rámci dědictví, kdy rozhodnutí neuváděla náležité označení nemovitostí, tedy z hlediska požadavku na výslovné označení nabývaných nemovitostí (děděných stejně jako převáděných) rovněž nemohla představovat titul dostačující k prokazování nabytí vlastnického práva k nemovitostem. [jméno] [příjmení] a [příjmení] [příjmení] tedy sporné nemovitosti formálně (úředně) nezdedili (je to vyloučeno proto, že tyto nemovitosti nebyly výslovně uvedeny v rozhodnutích státního notářství o nabytí dědictví po zůstavitelích). Celek nemovitostí držený a užívaný za života manželů [příjmení], později za života jejich dětí, [jméno] [příjmení] a [příjmení] [příjmení], nedoznal změny ve svých hranicích, pro [jméno] [příjmení] a [příjmení] [příjmení] se s ohledem na historický vývoj

Shodu s prvopisem potvrzuje Alla Therová.

vlastnictví nemovitostí v jejich rodině, nerušenou držbu a užívání celku nemovitostí jimi samými po smrti jejich rodičů až do roku 1980, kdy společně nemovitosti prodali žalovaným, nutně jevila držba a užívání nemovitostí subjektivně oprávněná, když oni osobně vzhledem k datu narození ([obec] [anonymizováno] narozena [rok], [jméno] [příjmení] narozen [rok]) se svými rodiči zažili celou dobu držby a užívání nemovitostí od roku 1949 – 1950 dále, obdrželi v letech 1967 a 1980 rozhodnutí příslušného státního notářství o nabytí dědictví a za jejich života se nevyskytl (nebyl tvrzen a doložen) jakýkoli požadavek na nápravu faktických či právních vztahů k nemovitostem, čítaje v ně sporné pozemky. V období, kdy spoluvlastnické podíly na dotyčném celku nemovitostí získali a vlastnili postupně [jméno] [příjmení] a [příjmení] [příjmení], nemohlo dojít k nabytí vlastnického práva ke sporným pozemkům jejich vydržením, neboť příslušná právní úprava tohoto institutu neplatila po celé období od 1. 4. 1964 do 31. 3. 1982 včetně. Nutno tedy uzavřít, že [jméno] [příjmení] a [příjmení] [příjmení] se nestali vlastníky sporných nemovitostí, a to ani jako dědicové (dědicové veškerého majetku ze zákona) po svých rodičích, ani jako oprávnění držitelé, pokud má být brán striktně zřetel na právní názor uvedený odvolacím soudem a čerpající konkrétně z judikátů NS ČR 22Cdo 2128/2005, 22Cdo 1484/2011, jak na ně poukázal odvolací soud.

9.) S ohledem na uvedený právní stav věci, tedy vlastnictví sporných pozemků v době postupného úmrtí obou přídělců a možný přechod vlastnictví k pozemkům na stát v důsledku odúmrti podle § 462 obč. zák. tehdy platného, byl žalobce a) jakožto z okruhu žalobců zde jediný možný právní nástupce po státu (podle zákona č. 172/1991 Sb.) vyzván k tvrzení a prokázání skutečností, jimiž by k odúmrti po přídělci došlo. Na tuto výzvu nebylo žalobcem a) reagováno skutkovým tvrzením ani požadavkem na provedení důkazů (s konstatováním vysokého věku pozůstalé [příjmení] [příjmení], resp. neúčelnosti důkazů k tomu vůbec). Přechod vlastnictví k pozemku p. [číslo] v k. ú. [část obce] na stát v důsledku zmíněné odúmrti a následně zákonným přechodem podle zákona č. 172/1991 Sb. tedy v tomto řízení nebyl prokázán. Z uvedeného stavu věci, nehledě na níže uvedený závěr okresního soudu o vlastnickém právu žalovaných ke sporným pozemkům, plyne závěr, jehož přijetí uložil odvolací soud soudu okresnímu učinit o okolnosti, zda mají žalobci a), b), c) v této věci aktivní legitimaci v požadavku na vyklizení sporných pozemků a na vydání bezdůvodného obohacení přijímaného žalovanými ve vymezeném období užíváním těchto pozemků bez právního důvodu. Okresní soud k tomu uzavírá, že žalobci v této věci aktivně legitimováni nejsou, neboť nebylo prokázáno a nevyšlo najevo jinak, že vlastnické právo ke sporným pozemkům na ně přešlo ze zákona (podle přijaté obecně závazné právní úpravy) nebo smluvně, když má okresní soud za to, že bylo prokázáno vydržení vlastnického práva ke sporným pozemkům přídělci [jméno] a [jméno] [příjmení], jak výše vyloženo, ke dni 1. 1. 1961. Pokud by následně nedošlo k přechodu vlastnického práva na žalované, jak stav věci hodnotí okresní soud dále, mohlo by se jednat o situaci předvídanou nyní úpravou danou § 1634 o. z., což však žalobce a) náležitě netvrdil a neprokázal, nebo by se jednalo o stav neprojednané části dědictví po přídělci [jméno] a [jméno] [příjmení]. V předchozím rozsudku č. j. 36 C 66/2011-178 ze dne 9. 3. 2016 okresní soud na str. 5 – 7 podrobně rozvedl vývoj identifikace a zápisu práv v pozemkové knize, evidenci nemovitostí či v katastru nemovitostí k pozemku p. [číslo] vyčleněného z pozemku p. [číslo] k pozemku p. [číslo] vyčleněného z pozemku p. [číslo] v k. ú. [část obce], na což odkazuje. Pokud by nedošlo k řádnému vydržení vlastnického práva přídělci ve vztahu ke sporným pozemkům s účinností k 1. 1. 1961, svědčily by žalobcům jimi tvrzené právní tituly k nabytí vlastnictví, jak tyto uvedeny ve zmíněném předchozím rozsudku okresního soudu, tedy žalobci a) přechod vlastnictví státu na obec podle zákona č. 172/1991 Sb. ke dni 1. 1. 1992 ve spojení s tím, že by daný pozemek neprošel přidělovým řízením po roce 1945, žalobci b) a c) by byli právní nástupci po [anonymizováno] jako přídělci, poté po [anonymizováno] až k vlastnictví v rámci rodiny [příjmení].

Shodu s prvopisem potvrzuje Alla Therová.

10.) Žalovaní však nad výše uvedený skutkový a právní stav věci, jak s tímto stavem obě strany sporu okresní soud podle § 118a odst. 1 – 3 o. s. ř. konfrontoval a vyzval žalobce k příslušným procesním návrhům (doplnění tvrzení a důkazních návrhů), uplatnili nároky plynoucí z okolností případu dosud nehodnocené, a to mimořádné vydržení vlastnického práva ke sporným pozemkům podle § 1095, § 3066 o. z. ve stavu věci od 1. 1. 2019 dále. Podle názoru okresního soudu přísluší tato právní argumentace žalovaným kdykoli podle stavu věci samé a podle stavu právní úpravy na věc samu platně a účinně se vztahující, bez významu toho, zda jde o novou (odlišnou) úpravou hmotného práva uplatněnou v soudním řízení zahájeném (ještě) v době před přijetím dané úpravy hmotného práva, či (až) za účinnosti takové (jiné) úpravy.

11.) Podle § 1095 o. z. uplyne-li době dvojnásobně dlouhá, než jaké by bylo zapotřebí, vydrží vydržitel vlastnické právo, i když neprokáže právní důvod, na kterém se jeho držba zakládá; to neplatí, pokud se mu prokáže nepoctivý úmysl. Vydržení podle tohoto ustanovení se nemusí opírat o řádnou (§ 991 o. z.) a pravou (§ 993, § 1090 o. z.) držbu, nicméně držba musí být poctivá. Nepoctivost však musí prokazovat ten, kdo ji tvrdí. Podmínkou není poctivá držba ve smyslu § 992 o. z. Pro mimořádné vydržení stačí nedostatek nepoctivého úmyslu.

12.) Podle § 991 o. z.:

Držba je řádná, pokud se zakládá na platném právním důvodu. Kdo se ujme držby bezprostředně, aniž ruší cizí držbu, nebo kdo se ujme držby z vůle předchozího držitele nebo na základě výroku orgánu veřejné moci, je řádným držitelem.

Podle § 992 o. z.:

(1) Kdo má z přesvědčivého důvodu za to, že mu náleží právo, které vykonává, je poctivý držitel. Nepoctivě drží ten, kdo ví nebo komu musí být z okolností zjevné, že vykonává právo, které mu nenáleží.

(2) Nepoctivost zástupce při nabytí držby nebo při jejím výkonu zástupcem činí držbu nepoctivou. To neplatí, pokud zastoupený zvláštním příkazem daným se zřetelem k této držbě zástupci nařídil, aby se držby ujal nebo aby ji vykonával.

(3) Poctivému držiteli náleží stejná práva jako držiteli řádnému.

Podle § 993 o. z.:

Neprokáže-li se, že se někdo vetřel v držbu svémocně nebo že se v ni vloudil potajmu nebo lstí, anebo že někdo usiluje proměnit v trvalé právo to, co mu bylo povoleno jen výprosou, jde o pravou držbu.

13.) V posuzovaném případě je mezi stranami nesporné, že předmětné pozemky byly převzaty do držby původními přídělci manžely [příjmení] (podle protokolu MNV) ke dni [datum], po smrti přídělců byly převzaty do držby postupně jejich dědici, [jméno] [příjmení], [příjmení] [příjmení], od obou dědiců pak v roce 1980 žalovanými, kdy souvislá vnějškově nerušená držba pozemků jmenovanými osobami v uvedeném sledu trvala do roku 2009, když v tomto roce vznesli požadavek na vydání pozemků žalobci (či jejich předchůdci v tomto soudním řízení). Soud nemá za prokázané, že vlastnictví žalovaných bylo kvalifikovaně zpochybněno dříve, konkrétně v roce 1987 manžely [příjmení] jakožto formálně smluvními nabyvateli pozemku p. [číslo] v k. ú. [část obce] jejich upozorněním na nesoulad v užívání tohoto pozemku vzhledem ke stavu zápisu práv v tehdejší evidenci nemovitostí (dokládáno dopisem a svědeckými výpověďmi osob zainteresovaných na výsledku tohoto sporu). Odvolací soud se vyjádřil (vzhledem k dalšímu postupu okresního soudu v tomto řízení) z hlediska právního názoru na věc právně závazně tak, že žalovaní nebyli v dobré víře, že jsou oprávněnými držiteli sporných pozemků, jak je blíže rozvedeno v usnesení odvolacího soudu v této věci č. j. 35 Co 312/2016-219 ze dne 23. 2. 2017. S účinností od 1. 1. 2019 však na tento případ lze, resp. je na místě aplikovat úpravu mimořádného vydržení podle § 1095 o. z., kdy naplněním dvojnásobně dlouhé doby stanovené

Shodu s prvopisem potvrzuje Alla Therová.

k vydržení práva, tedy v případě vlastnictví k nemovitým věcem doby dvacetileté a delší, není zapotřebí existence právního důvodu držby, ledaže je držiteli prokázán nepoctivý úmysl. Zde žalovaní nemají platný právní titul k nabytí vlastnického práva, neboť jejich kupní smlouva ze dne [datum] tímto titulem podle svého obsahu není, když sporné pozemky zde jako předmět prodeje neuvádí. V tomto smyslu se zde nejedná o držbu řádnou podle § 991 o. z. Pokud jde o poctivost držby, tato je nyní právní úpravou definována pozitivně v § 992 odst. 1 o. z. (pojem „poctivý“ v § 992 odst. 1 znamená něco jiného než v obecné řeči a rozumí se jím ten, kdo „má z přesvědčivého důvodu za to, že mu náleží právo, které vykonává“), negativně v § 992 odst. 2 o. z. Ve zde posuzovaném případě se žalovaní, jimž byly při koupi nemovitostí předány prodávajícími rovněž dokumenty z přidělového řízení vyhotovené v roce 1950, jmenovitě přejímací protokol a polní náčrt znázorňující vyčleněné části z pozemků p. [číslo] p. [číslo] v k. ú. [část obce], se zřetelem na faktický stav věci (od roku 1950 do roku 1980 trvající držba celku pozemků vykonávaná přidělci, pak jejich dědici) a tehdy platné právo mohli důvodně subjektivně domnívat, že nabývají celek nemovitostí podle kupní smlouvy, k nemovitostem v dané kupní smlouvě výslovně označeným, že nabytí vlastnictví podle dotyčné kupní smlouvy není v rozporu s oněmi dokumenty z přidělového řízení, resp. že tyto dokumenty pozbyli významu vzhledem k postupným společenským změnám včetně změn právní úpravy vlastnictví nemovitostí (vývoj právní úpravy popsal podrobně okresní soud v předchozím rozsudku č. j. 36 C 66/2011-178 ze dne 9. 3. 2016, str. 17 – 19, na což zde opět odkazuje). Překážkou pro mimořádné vydržení podle § 1095 o. z. je prokázání nepoctivého úmyslu. Takovou skutečnost, a sice nepoctivý úmysl žalovaných, žalobci tvrdili pouze poukazem na okolnosti, které hodnotil v neprospěch žalovaných odvolací soud jakožto nedostatek jejich dobré víry, a to že byli seznámeni s dokumenty z přidělového řízení, kde dodatečně získané části pozemků přejaté a zaplacené podle protokolu z [datum] byly označeny parcelním číslem a knihovní vložkou tak, že mělo (muselo) být žalovaným zřejmé, že se jedná o nemovitosti jiné než převáděné jim pak kupní smlouvou ze dne [datum], což dostačuje na zpochybnění jejich dobré víry. Vzhledem k tomu, že okresní soud, jak výše uvedeno, neshledal u žádného ze žalobců aktivní věcnou legitimaci k jejich žalobním požadavkům v této věci, danou jejich postavením v právním vztahu (neshledal, že by se žalobcům svědčilo vlastnictví či právo držby sporných pozemků v rozhodném období), má za to, že jim subjektivně nepřísluší ani námitky ohledně nepoctivého úmyslu žalovaných při držbě, když žalobcům jakožto osobám neoprávněným ve vztahu ke sporným pozemkům nemohli žalovaní svým výkonem držby způsobit újmu na právech. I z toho důvodu je třeba případný nepoctivý úmysl žalovaných objektivizovat, tedy posoudit nezávisle na názoru či postoji žalobců k věci samé. V rozhodné době (1950 – 2009) nebyl žádný ze žalobců (či jejich předchůdců v tomto období) vlastníkem či i jen držitelem sporných pozemků, jak bylo v řízení prokázáno, v tomto smyslu jim nesvědčí ani aktivní věcná legitimace subjektu, který je oprávněn zpochybnovat vlastnické právo žalovaných.

14.) Podle § 7 o. z. má se za to, že ten, kdo jednal určitým způsobem, jednal poctivě a v dobré víře. Nepoctivost úmyslu při držbě vlastnického práva podle § 1095 o. z. je nutné prokázat. V daném případě soud nemá za prokázanou nepoctivost žalovaných jakožto nabyvatelů sporných pozemků od jejich předchůdců v držbě, pokud těmito bezprostředními předchůdci v držbě byli dědicové po přidělcích a před nimi přidělci, kteří vlastnické právo k pozemkům vydrželi, jak výše uvedeno, podle zákona č. 141/1951 Sb. K tomuto vydržení je nutné přihlídnout jako k zásadní skutečnosti týkající se vlastnictví pozemků. Držba sporných pozemků byla plynulá, nerušená, nezpochybněná, vykonávaná v letech 1950 – 1980 přidělci a jejich dědici, v letech 1980 – 2009 žalovanými. Držbu sporných pozemků převzali žalovaní od dědiců přidělců, když dědicové přidělců se v důsledku neprojednání dědictví ve vztahu ke sporným pozemkům sami nikdy nestali řádnými vlastníky těchto pozemků, předali je však žalovaným na podkladě kupní smlouvy a dalších dokladů, kterými žalovaným dokumentovali jejich původ a způsob (řádnot) nabytí vlastnictví k nim svými rodiči jakožto přidělci. S ohledem na stav faktický, kdy dědicové po přidělcích předali žalovaným celek nemovitostí prodávány jim kupní smlouvou (vyjádřeno výslovně v textu smlouvy) v rozsahu (v hranicích) a podle stavu, jak tento celek sami užívali

přídělci, potažmo po nich jejich dědicové, jakož i na stav právní, kdy podkladem pro přesvědčení jak dědiců po přídělcích, tak žalovaných jako nabyvatelů byly řádná kupní smlouva o nemovitostech, dále úřední rozhodnutí z dědických řízení po přídělcích, dále znalecký posudek na převáděné nemovitosti podaný pro účely dědického řízení skončeného v roce koupě nemovitostí, jakož i dokumenty z přidělového řízení, lze mít nepoctivost v úmyslu žalovaných při nabytí sporných pozemků do svého vlastnictví za vyvrácenu. Jmenovitě lze mít za vyvrácenou domněnku či námitku, že žalovaní si chtěli nepoctivě присвоjit cizí majetek, konkrétně majetek státu – sporné pozemky v majetku státu v dané době (rok 1980) nebyly, přešly do vlastnictví přídělců s účinností k 1. 1. 1961. Nebyla a není zde okolnost, ze které by bylo možné vyvodit nepoctivý záměr žalovaných v souvislostech celého případu. Je vyloučen nepoctivý úmysl žalovaných vůči dědicům po přídělcích (se zřetelem na uvedenou vůli dědiců převést žalovaným v rámci celku veškeré nemovitosti jej tvořící) a nepoctivý úmysl žalovaných je vyloučen vůči jakýmkoli jiným osobám, pokud nemovitosti nabyli přídělci, zdělili jejich potomci a jiné osoby do vlastnictví k nemovitostem (stát, soukromé fyzické osoby, jiné subjekty) v mezidobí nevstoupily.

15.) Pokud jde o naplnění vydržecí doby podle § 1095 o. z., a to nejméně 20 let, jsou žalovaní oprávnění podle § 3066 o. z. započítat si do ní i dobu poctivé držby svých předchůdců, když podle názoru okresního soudu poctivost držby byla naplněna předchůdci žalovaných již od 21. 11. 1951 do 30. 9. 1980 (30. 9. 1980 byly nemovitosti předány žalovaným jakožto nabyvatelům podle kupní smlouvy z [datum]), dále pak byla naplněna žalovanými v době od 1. 10. 1980 do 1. 1. 1993 (nabytí účinností zákona o katastru nemovitostí – z. č. 344/ 1992 Sb., zákona o zápisu vlastnických práv k nemovitostem – z. č. 265/ 1992 Sb., zákona o dani z nemovitostí – z. č. 338/ 1992 Sb., viz k tomu odůvodnění rozsudku okresního soudu č. j. 36 C 66/2011-178 ze dne 9. 3. 2016)., kdy takto se jednalo o dobu delší 40 let.

16.) Okresní soud uvádí některé podstatné judikáty Nejvyššího soudu ČR, které se týkají problematiky vydržení vlastnického práva, včetně mimořádného vydržení tohoto práva, a podporují závěry okresního soudu přijaté jím pro tento případ:

17.) Účelem institutu vydržení není nucené zbavení vlastnického práva původního vlastníka, nýbrž uvedení dlouhodobého faktického stavu do souladu se stavem právním. Dlouhodobá držba, zejména pokud trvá více než 50 let, nasvědčuje dobré víře držitele, protože při obvyklé péči o majetek by skutečný vlastník pozemku nepochybně přistoupil k řešení věci, pokud by sám měl již dříve za to, že držitel užívá jeho pozemek. Lze uvést, že na dlouhodobou držbu váže nový občanský zákoník č. 89/2012 Sb. mimořádné vydržení, s výjimkou prokázaného nepoctivého úmyslu (§ 1095). Podobně lze nahlížet na držbu trvajíc nerušeně (nejméně) 35 let. (viz rozhodnutí sp. zn. 22 Cdo 1646/2018 ze dne 30. 5. 2018)

18.) Neuvedení sporných nemovitostí v kupní smlouvě paušálně (absolutně) neznamená, že by držitel nemohl být v dobré víře, že tyto nemovitosti byly převedeny. (viz rozhodnutí sp. zn. 22 Cdo 3410/2011 ze dne 22. 1. 2013)

19.) Nepoctivost držby nelze dovozovat z nedostatku právního titulu pro vydržení (tj. z nedostatku držby řádné). (viz rozhodnutí sp. zn. 22 Cdo 5261/2008 ze dne 3. 2. 2010)

20.) Dobrou víru je nezbytné hodnotit obdobně jako v případě problematiky oprávněné, resp. nyní poctivé držby, objektivně, a nikoli pouze ze subjektivního hlediska (osobního přesvědčení) samotného účastníka. Oproti dosavadní judikatuře je ovšem třeba zdůraznit, že ve shodě s § 7 o. z. se dobrá víra dobrověrného nabyvatele presumuje. (viz rozhodnutí 22 Cdo 4174/2017 ze dne 10. 10. 2017)

21.) Okresní soud má za to, že žaloba žalobců a), b), c) na určení povinnosti 1. a 2. žalovaným vyklidit sporné pozemky, ohledně nichž tvrdili žalobci, že jsou jejich vlastníky a žalovaní že je užívají neoprávněně, dále na zaplacení částek požadovaných k zaplacení z důvodu užívání sporných pozemků žalovanými bez právního důvodu konkrétně v letech 2008 – 2012 včetně, je

Shodu s prvopisem potvrzuje Alla Therová.

nedůvodná a zamítl ji v plném rozsahu. Vyhověl vzájemné žalobě 1. a 2. žalovaných na určení jejich vlastnického práva ke sporným nemovitostem, když je zde ve smyslu § 80 o. s. ř. dán zřejmým způsobem naléhavý právní zájem žalovaných na určení vlastnického práva k nemovitostem a žalovaní se domáhali určení svého vlastnického práva k pozemkům se záměrem domoci se touto cestou zápisu tohoto práva do katastru nemovitostí. Žalovaní 1. a 2. vlastnické právo ke sporným pozemkům vydrželi výkonem tohoto práva z části osobním a rovněž se započtením doby výkonu tohoto práva jejich předchůdci v držbě po dobu trvající od 21. 11. 1950 do 31. 12. 1992, když nebyl prokázán nepoctivý úmysl při převzetí pozemků do držby a při výkonu této držby jejich vlastní či jejich předchůdci v držbě, čímž žalovaní naplnili předpoklady pro nabytí práva tímto způsobem, jak upraveno § 1095 o. z. ve spojení s § 3066 o. z. ve znění účinném od 1. 1. 2019 (mimořádné vydržení vlastnického práva k nemovitostem zde bylo uplatněno v době po uplynutí 5 roků po účinnosti o. z.).

22.) Žalobcům bylo podle procesního výsledku řízení v souladu s § 142 odst. 1 o. s. ř. uloženo nahradit žalovaným 1. a 2., oprávněným takto společně a nerozdílně, náklady řízení vzniklé jim zaplacením soudních poplatků za žalobu, ve vztahu ke každému spornému pozemku samostatně, ve výši 5 000 Kč samostatně ze strany žalobce a) ve výši 5 000 Kč společně a nerozdílně ze strany žalobců b) a c). Náklady dovolacího řízení žalovaným nebyly přiznány k náhradě od žalobců, neboť v té fázi řízení žalovaní nebyli procesně úspěšní, žalobcům v průběhu dovolacího řízení žádné náklady nevznikly (§ 142, § 243g o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možné podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení prostřednictvím Okresního soudu v České Lípě ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, písemně, trojmo.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat soudního výkonu rozhodnutí nebo exekuce.

Česká Lípa 22. března 2019

Mgr. Alena Turaiová v.r.
samosoudkyně

Toto rozhodnutí nabylo ve výroku I., II., III., právní moci dne 12.05.2020 a je vykonatelné dne 16.05.2020, ve výroku IV., V. právní moci dne 12.05.2020 ve spojení s rozsudkem KS č. 353 a je vykonatelné dne 16.05.2020. Přípojení doložky provedla Veronika Vindušková dne 21.10.2020.

Shodu s prvopisem potvrzuje Alla Therová.

U s n e s e n í

Okresní soud v České Lípě rozhodl samosoudkyní Mgr.Alenou Turaiovou v právní věci žalobce **Obec Prysk**, se sídlem městského úřadu 471 15 Dolní Prysk 17, zastoupeného JUDr. Janou Zejdovou, advokátkou se sídlem Železničářská 2695, 470 01 Česká Lípa, proti žalovaným [redacted] **o vyklizení nemovitosti, o zaplacení částky 1.584,-Kč t a k t o :**

Věci vedené u Okresního soudu v České Lípě pod sp.zn. 36C 66/2011, sp.zn. 36C 67/2011 se s p o j u j í ke společnému řízení.

Věc bude dále vedena pod sp.zn. 36C 66/2011.

O d ů v o d n ě n í :

V této věci se žalobce domáhá vůči žalovaným vyklizení [redacted] [redacted] zaplacení částky 1.584,-Kč z titulu jejich dluhu za užívání uvedeného pozemku v letech 2008 – 2010. Ve věci tohoto soudu sp.zn. 36C 67/2011 se vůči žalovaným domáhají jiní dva žalobci vyklizení [redacted], zaplacení částky 9.600,-Kč z titulu dluhu žalovaných za užívání tohoto pozemku v letech 2008 – 2010. Oba spory směřují vůči týmž žalovaným, mají související skutkový základ (spor o vlastnictví uvedených pozemků, z nichž dovozují žalobci v obou věcech svůj nárok na uložení povinnosti žalovaným pozemky vyklidit a dále nárok na zaplacení úhrady za užívání pozemků žalovanými v letech 2008 – 2010).

V obou dosud samostatně vedených věcech lze předpokládat potřebu dokazování skutečností majících význam pro rozhodnutí o nárocích uplatněných oběma žalobami, tedy provádění týchž důkazů, případně důkazů spolu souvisejících, jejichž provedení je na místě zajistit hospodárně se zřetelem na účel obou řízení, tedy společně pro obě žaloby, případně v jejich vzájemné souvislosti. Z toho důvodu soud podle § 112 odst. 1 o.s.ř. rozhodl o spojení obou řízení do jednoho společného, které bude dále vedeno pod sp. zn. 36C 66/2011 jako věci zahájené u soudu dříve.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není přípustné odvolání. (§ 202 odst.1 písm. a) o.s.ř.)

V České Lípě dne 6.8.2012

Mgr.Alena Turaiová,v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: Karla Cichovská

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v České Lípě rozhodl samosoudcem Mgr. Martinem Fedorko ve věci

žalobkyně: GasNet, s.r.o., IČO 27295567
sídlem Klíšská 940, 401 17 Ústí nad Labem
zastoupená advokátem Mgr. Kamilem Stypou
sídlem Rubešova 162/8, 120 00 Praha

proti

žalovanému: [osobní údaje žalovaného]

o zaplacení 26 762,98 Kč s příslušenstvím

takto:

Žalovaný je povinen do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni částku 6 166,96 Kč s úrokem z prodlení ve výši 7,05% ročně z částky 26 762,98 Kč od 25.2.2013 do 12.11.2014, z částky 26 433,92 Kč od 13.11.2014 do 10.12.2014 z částky 26 092,81 Kč od 11.12.2014 do 14.1.2015 z částky 26 029,76 Kč od 15.1.2015 do 10.2.2015 z částky 25 623,08 Kč od 11.2.2015 do 10.3.2015 z částky 25 172,64 Kč od 11.3.2015 do 18.5.2015 z částky 25 036,24 Kč od 19.5.2015 do 16.6.2015 z částky 24 570,05 Kč od 17.6.2015 do 16.7.2015 z částky 24 264,15 Kč od 17.7.2015 do 19.8.2015 z částky 23 837,62 Kč od 20.8.2015 do 15.9.2015 z částky 23 694,07 Kč od 16.9.2015 do 16.10.2015 z částky 23 463,73 Kč od 17.10.2015 do 18.11.2015 z částky 23 212,61 Kč od 19.11.2015 do 16.12.2015 z částky 22 651,47 Kč od 17.12.2015 do 18.1.2016 z částky 22 563,08 Kč od 19.1.2016 do 16.2.2016 z částky 22 357,19 Kč od 17.2.2016 do 16.3.2016 z částky 22 151,14 Kč od 17.3.2016 do 18.4.2016 z částky 21 802,38 Kč od 19.4.2016 do 17.5.2016 z částky 21 489,22 Kč od 18.5.2016 do 16.6.2016 z částky 21 210,90 Kč od 17.6.2016 do 18.7.2016 z částky 20 950,31 Kč od 19.7.2016 do 18.8.2016 z částky 20 698,73 Kč od 19.8.2016 do 16.9.2016 z částky 20 570,92 Kč od 17.9.2016 do 18.10.2016 z částky 20 483,75 Kč od 19.10.2016 do 21.11.2016 z částky 20 239,51 Kč od 22.11.2016 do 16.12.2016 z částky 19 610,30 Kč od 17.12.2016 do 17.1.2017 z částky

19 082,31 Kč od 18.1.2017 do 17.2.2017 z částky 18 962,44 Kč od 18.2.2017 do 16.3.2017 z částky 18 811,10 Kč od 17.3.2017 do 24.4.2017 z částky 17 501,18 Kč od 25.4.2017 do 16.5.2017 z částky 17 425,47 Kč od 17.5.2017 do 16.6.2017 z částky 17 164,19 Kč od 17.6.2017 do 18.7.2017 z částky 17 068,77 Kč od 19.7.2017 do 16.8.2017 z částky 16 924,30 Kč od 17.8.2017 do 18.9.2017 z částky 16 680,21 Kč od 19.9.2017 do 17.10.2017 z částky 16 596,25 Kč od 18.10.2017 do 16.11.2017 z částky 16 513,66 Kč od 17.11.2017 do 18.12.2017 z částky 15 596,27 Kč od 19.12.2017 do 16.1.2018 z částky 15 039,94 Kč od 17.1.2018 do 16.2.2018 z částky 14 440,52 Kč od 17.2.2018 do 15.3.2018 z částky 14 084,51 Kč od 16.3.2018 do 16.4.2018 z částky 13 338,18 Kč od 17.4.2018 do 17.5.2018 z částky 13 192,95 Kč od 18.5.2018 do 18.6.2018 z částky 12 615,12 Kč od 19.6.2018 do 17.7.2018 z částky 12 198,85 Kč od 18.7.2018 do 15.8.2018 z částky 11 768,43 Kč od 16.8.2018 do 18.9.2018 z částky 11 349,50 Kč od 19.9.2018 do 15.11.2018 z částky 10 578,18 Kč od 16.11.2018 do 17.12.2018 z částky 9 107,88 Kč od 18.12.2018 do 15.2.2019 z částky 8 219,29 Kč od 16.2.2019 do 15.3.2019 z částky 7 730,97 Kč od 16.3.2019 do 15.4.2019 z částky 7 668,11 Kč od 16.4.2019 do 18.6.2019 z částky 6 182,50 Kč od 19.6.2019 do 4.9.2019 z částky 6 166,96 Kč od 5.9.2019 do zaplacení a k rukám právního zástupce žalobkyně náhradu nákladů řízení ve výši 13 073,20 Kč.

Odůvodnění:

1.) Žalobkyně se žalobou domáhala po žalovaném zaplacení shora uvedené částky s příslušenstvím s odůvodněním, že žalovaný po ukončení smlouvy o dodávce plynu uzavřené s žalobkyní (ke dni 1. 10. 2016 došlo ke změně názvu z dřívějšího RWE GasNet s.r.o.) v době od 25. 9. 2011 do 3. 2. 2013 neoprávněně odebíral zemní plyn. Výpočet množství odebraného plynu byl učiněn z rozdílu mezi konečným stavem měřidla na odběrném místě žalovaného (odhadem 2 177 m³ ke dni 25. 9. 2011 vzhledem k nepřístupnosti měřidla) a stavem ke dni demontáže (3 346 m³) a žalovaný přes upomínku ze strany žalobkyně nic nezaplatil.

2.) Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci usnesením ze dne [datum rozhodnutí] č.j. [spisová značka], rozhodl, že se zjišťuje úpadek žalovaného. Usnesením ze dne [datum rozhodnutí], č.j. [spisová značka], vzal insolvenční soud na vědomí splnění oddlužení žalovaným. Usnesením ze dne 11. 12. 2019, č.j. 38 C 167/2014 - 24, které nabylo právní moci dne 1. 1. 2020, bylo na základě zpětvzetí ze strany žalobkyně řízení zastaveno v části, v níž se žalobkyně domáhá zaplacení částky 20 596,02 Kč.

3.) Žalovaný, ač řádně obeslán, se k jednání nedostavil a soud tedy jednal a rozhodoval ve smyslu ust. § 101 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen, „o.s.ř.“), v jeho nepřítomnosti a vycházel přitom z obsahu spisu a provedených důkazů.

4.) Z upomínky ze dne 1. 8. 2011 (č.l. 35) soud zjistil, že žalobkyně k tomuto dni evidovala za žalovaným pohledávku v celkové výši 1 405,99 Kč (900 Kč záloha, 305,99 Kč faktura a 2x 100 Kč smluvní pokuty). Na základě žádosti obchodníka s plynem jako požadavku podaného prostřednictvím aplikace v zákaznickém systému dne 24. 8. 2011 byla následujícího dne vystavena servisní zakázka, „Přerušeni dodávky pro neplacení“ pro místo spotřeby na adrese [adresa]. K odstoupení od smlouvy o sdružených dodávkách plynu vyhotovenému dne 26. 9. 2011 (č.l. 33) žalobkyně přistoupila z důvodu neuhrazených pohledávek odstoupila od smlouvy uzavřené s žalovaným a téhož dne byla žalovanému vystavena faktura (ukončení smlouvy, č.l. 32 - 33), v níž mu za odběr plynu v období od 16. 6. 2011 do 24. 9. 2011 byla účtována částka 1 814,53 Kč O neoprávněném odběru byl žalovaný informován v oznámení ze dne ... (č.l. 34) Dále soud z protokolů o montáži a demontáži zjistil, že k demontáži měřidla na odběrném místě nedošlo dne 25. 8. 2011 (č.l. 34, v poznámce, „nemá zvonek ani schránku“), 26. 1. 2012 (č.l. 30), ani 22. 9. (patrně 2012), ale až 23. 1. 2013 proti podpisu [jméno] [příjmení] jako zákazníka, stav počítadla činil 3 346. Za neoprávněnou distribuci plynu v období od 25. 9. 2011 (stav měřidla 2 177 m³) do 3. 2. 2013

(stav měřidla 3 346 m3) žalobkyně vystavila žalovanému dne 11. 2. 2013 po odečtení zaplacených záloh fakturu (č.l. 31) na částku 26 762,98 Kč, k úhradě této částky byl žalovaný dále vyzván v upomínce ze dne 20. 3. 2013 (se záznamem z podací knihy, č.l. 36, dodejka na č.l. 37). Z důvodu neplacení zanikl též podnájemní vztah, v jehož rámci žalovaný předmětný byt užíval od 25. 9. 2011 do 3. 2. 2013, což soud zjistil z e-mailu zaslaného [jméno] [příjmení] dne 10. 9. 2013.

5.) Neoprávněným odběrem plynu je podle § 74 odst. 1 písm. a) zákona č. 458/2000 Sb., energetického zákona odběr bez uzavřené smlouvy, jejímž předmětem je dodávka plynu, dle písm. b) odběr při opakovaném neplnění smluvených platebních povinností nebo platebních povinností, vyplývajících z náhrady škody způsobené neoprávněným odběrem plynu, které nejsou splněny ani po předchozím upozornění. Podle § 9 odst. 1 vyhlášky č. 108/2011 Sb., o měření plynu a o způsobu stanovení náhrady škody při neoprávněném odběru, neoprávněné dodávce, neoprávněném uskladňování, neoprávněné přepravě nebo neoprávněné distribuci plynu provozovatel při neoprávněném odběru plynu určí množství neoprávněně odebraného plynu přepravní soustavy nebo provozovatel distribuční soustavy na základě změřených nebo jinak zjištěných prokazatelných údajů o neoprávněném odběru plynu. Podle odst. 4 v případě, že množství neoprávněně odebraného plynu nelze stanovit podle vzorce uvedeného v příloze č. 2 k této vyhlášce a místo neoprávněného odběru je vybaveno měřicím zařízením, vypočte se množství neoprávněně odebraného plynu podle výpočtu uvedeného v příloze č. 3 k této vyhlášce. Podle odst. 10 se výše náhrady škody při neoprávněném odběru plynu stanoví oceněním množství neoprávněně odebraného plynu zjištěného podle odstavce 1 nebo vypočteného podle odstavců 3 až 6 a přepočteného na energetické jednotky podle odstavce 9 složkami ceny podle cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu účinného v době zjištění neoprávněného odběru plynu, přičemž cena neoprávněně odebraného plynu je složena z

a) dvojnásobku nejvyšší denní hodnoty operátorem trhu zveřejněné hodnoty Indexu OTE POTE za měsíc předcházející měsíci, ve kterém došlo ke zjištění neoprávněného odběru; cena v EUR/MWh se převádí na Kč/MWh denním kurzem EUR/CZK vyhlášeným Českou národní bankou v aktuálním plynárenském dni D; pokud není denní kurz k dispozici, použije se hodnota denního kurzu v nejbližším bezprostředně předcházejícím dni D-n, kdy byla hodnota denního kurzu publikována,

b) ceny za distribuci plynu podle kategorie zákazníků a ročního odběru plynu,

c) ceny za přepravu plynu do domácí zóny¹, pokud je samostatně stanovena, nebo odběrného místa zákazníka přímo připojeného k přepravní soustavě,

d) ceny za činnost zúčtování operátora trhu,

e) daně z přidané hodnoty a daně z plynu.

6.) Podle § 414 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), jestliže dlužník splní řádně a včas všechny povinnosti podle schváleného způsobu oddlužení, vydá insolvenční soud usnesení, jímž dlužníka osvobodí od placení pohledávek, zahrnutých do oddlužení v rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny. Podle odst. 2 se osvobození vztahuje také na věřitele, k jejichž pohledávkám se v insolvenčním řízení nepřihlíželo a na věřitele, kteří své pohledávky do insolvenčního řízení nepřihlásili, až tak měli učinit. Podle ust. § 416 odst. 1 insolvenčního zákona osvobození podle § 414 se nedotýká peněžitého trestu nebo jiné majetkové sankce, která byla dlužníku uložena v trestním řízení pro úmyslný trestný čin, pohledávek na náhradu škody způsobené úmyslným porušením právní povinnosti a dále pohledávek věřitelů na výživném ze zákona a pohledávek věřitelů na náhradu škody způsobené na zdraví.

7.) Soud má za zjištěné, že dne 24. 9. 2011 došlo k ukončení smluvního vztahu, na základě smlouvy dodávala žalobkyně žalovanému do odběrného místa plyn. Žalovaný následně

pokračoval v odběru až do 3. 2. 2013, kdy byla distribuce vzhledem k demontáži měřidla dne 23. 1. 2013 ukončena.

8.) V projednávaném případě bylo sice insolvenčním soudem rozhodnuto o osvobození povinného od placení pohledávek nejen zahrnutých do oddlužení v rozsahu, v němž dosud nebyly uspokojeny, pohledávku za neoprávněný odběr zemního plynu žalovaným po dobu více než jednoho a půl roku lze ale považovat dle soudu za pohledávku na náhradu škody způsobené úmyslným porušením právní povinnosti, na níž se osvobození ve smyslu ust. § 416 odst. 1 nevztahuje. Škoda vzniklá podle energetického zákona byla žalobkyní vyčíslena v souladu s vyhláškou č. 108/2011 Sb. na 26 762,98 Kč, dne 11. 12. 2019 bylo řízení zastaveno pro částku 20 596,02 Kč. Zbývající částku 6 166,96 Kč žalovaný dosud neuhradil, žaloba je tak podána důvodně a soud jí proto v plném rozsahu vyhověl.

9.) Ve smyslu § 1970 o.z. soud přiznal žalobkyni úroky z prodlení, a to v souladu s nařízením vlády č. 351/2013 Sb.

10.) O nákladech řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o.s.ř. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, proto soud uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení ve výši 13 073,20 Kč Tyto náklady sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 070 Kč, podle § 6 odst. 1, § 7 odst. 1 bod 5, § 11 odst. 1,2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu odměny právního zástupce za 4 úkony právní služby spočívající v převzetí věci, sepisu výzvy, sepisu žaloby a jejím částečném zpětvzetí (4x 2 180 Kč), paušální náhrady hotových výdajů spojených se čtyřmi úkony právní služby (4x 300 Kč) a částky ve výši 2 083,20 Kč odpovídající 21% DPH z uvedené odměny a náhrad, již je advokát povinen ve smyslu § 137 odst. 3 o.s.ř. z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem - pobočka v [obec] prostřednictvím podepsaného soudu. V odvolání musí být uvedeno, kdo je podává, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu se napadá, v čem je spatřována nesprávnost tohoto rozhodnutí nebo postupu soudu a čeho se odvolatel domáhá. Odvolání musí být podepsáno a datováno.

Nesplní-li povinný dobrovolně povinnost stanovenou vykonatelným rozsudkem, lze navrhnout soudní výkon rozhodnutí.

Česká Lípa 17. února 2020

Mgr. Martin Fedorko v.r.
samosoudce

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 23.05.2020 a vykonatelnosti dne 27.5.2020.
Přípojení doložky provedla Veronika Vindušková dne 20.10.2020.